eğitimin sesi

TÜRK EĞİTİM-SEN

Türkiye Eğitim, Öğretim ve Bilim Hizmetleri Kolu
Kamu Çalışanları Sendikası
GENEL MERKEZİ

Eylül-Ekim-Kasım 2007

Türk Eğitim-Sen Genel Merkezi
adına sahibi
Şuayip ÖZCAN
Genel Başkan

Genel Yayın Yönetmeni
Talip GEYLAN
Genel Dış İlişkiler ve Basın Sekreteri

YAYIN KURULU

İsmail KONCUK
Yaşar YENİÇERİOĞLU
Mustafa KIZIKLI
Firdes IŞIK
Seyit Ali KAPLAN

YÖNETİM YERİ
Bayındır 2 Sokak No:46
Kızılay/ANKARA
Tel:0312 424 09 60
Faks:0312 424 09 68

Dergide bulunan yazıların sorumluluğu yazarlarına aittir.

DERGİMİZ ÜCRETSİZDİR
Üç ayda bir yayınlanır

TÜRK EĞİTİM-SEN, TÜRKİYE KAMU-SEN
(Türkiye Kamu Çalışanları Sendikaları
Konfederasyonu)Üyesidir.

Grafik Tasarım ve Baskı

içindekiler

Başlarken - Yeni Anayasa İçin Yine Eski Tartışmalar 02

Genel Başkandan - Anayasa Çalışmaları 06

Sivil Anayasa İddiası ve TÜRKÇE 08

**G.Ü. Türkçe Eğitim Bölümü Öğretim Üyesi
Yrd. Doç. Dr. Fahri TEMİZYÜREK ile Röportaj 11**

**MHP Genel Başkan Yardımcısı
Yozgat Milletvekili Mehmet EKİCİ ile Röportaj 15**

CHP Yalova Milletvekili Muharrem İNCE ile Röporj 18

Ana Dilde Eğitim, Bölücülük ve Anayasa Değişikliği 21

Savaşçı 25

**Memur Yan Gelip Yatmıyor,
Alınterinin Karşılığını Alamıyor 28**

Yeter Artık 30

**Sendikalardan Geçinenler,
Sendikacı Geçinenler ve Sendikacılar 32**

Hayalleri olan İnsan Engellenemez 34

Toplumun Ahlak Yapısında: ADALET 36,

Diriliş 37

2008 Yılı Bütçesi Hayal Kırıklığı Yarattı 40

Başlarken...

Yeni Anayasa İçin ine Eski Tartışmalar

Yeni Anayasa çalışmalarının başlamasıyla birlikte, ülke gündemine hiç yabancı olmayan tartışmalara yeniden şahit olmaktayız. Ne gariptir ki, yeni bir anayasa hazırlanmasına gerekçe olarak öne sürülen hususlardan çok daha fazla "başka" konular tartışmaların odağına yerleştirilmiş durumdadır.

Şöyle ki; siyaset arenamızın ve entelektüel hayatımızın "önemli" simalarının iddiaları, mevcut anayasanın bir askeri rejimin mirası olduğu ve sivilleşmesi gerektiği olmuştur. Olağanüstü bir dönemin ürünü olan anayasanın Türk toplumunun ve çağın ihtiyaçlarını karşılayamadığı ve içerdiği bir takım kısıtlamalardan dolayı da modern demokrasinin önünde bir engel oluşturduğu uzun zamandır konuşulmaktaydı. Görünüşteki bu meşru ve haklı gerekçelerden dolayı da toplumun çok farklı kesimleri yeni anayasa gerekliliği üzerinde bir mutabakat etrafında birleşmiş bulunmaktaydı. Kaldı ki, çok hızlı değişen günümüz dünya koşullarında, her konuda olduğu gibi anayasaların da zaman zaman yeni düzenlemelerle ele alınması çok doğal bir durumdur ve yadırganmamalıdır.

Nitekim, 1982 yılında halkımızın ezici bir çoğunluğunun desteğiyle kabul edilmiş olan mevcut anayasamızın, o yıldan bugüne kadar, yüzde altmışından fazlası değişikliğe uğramıştır. Aslında 25 yılda "sivillerin" demokratik müdahalesiyle anayasamızın kısmen de olsa elden geçirildiği söylenebilir. Ancak bu çalışmalara rağmen anayasamızın bütün toplumsal ihtiyaçlarımızı karşılayamadığı da açık bir gerçektir. Kamu çalışanlarının sendikal haklarının anayasal güvenceden mahrum bırakılmış olması bu duruma verilebilecek en somut örneklerin bir tanesi olabilir.

Fakat ne acıdır ki, anayasa hazırlığı gibi çok hayati bir konu dahi yobaz ideolojik tartışmalara meze yapılmıştır. Bir yanda siyasi rantiyecilerin kabarmış iştahları, diğer yanda milli birliğimizin ve manevi değerlerimizin düşmanı kokuşmuş ideolojilerin müdavimleri… Bu iki cenahın, gizli bir mutabakatla "birlikte uyum içerisinde" çalışarak yeni anayasa hazırlığında görevlendirildiklerine şahit olduk.

Bu ekibin, aylar boyu yürüttüğü yoğun çalışmaların neticesi, kamuoyuna bin bir nazla açıklanan taslak anayasa ise toplumun duyarlı kesimlerinde tam bir hayal kırıklığı oluşturdu.

Türk kamuoyu şu gerçeği bir kez daha gördü ki, taslağı hazırlayanlar, batan geminin mallarını yağmalayanlar misali, ideolojik saplantılarını ve "birilerinin" Türk Devleti ve milletiyle olan hesaplarını anayasal bir zemine kavuşturmaya çalışmaktalar.

Son günlerde terör ve Irak'taki gelişmelerden dolayı gündemin ikinci sırasına düşmüş görünse de anayasa hazırlıkları daha uzunca bir süre tartışılacağa benziyor.

Bu süreçte, eğitimciler ve onların yasal ve güçlü temsilcisi olan Türk Eğitim-Sen de bu tartışmaların meşru bir tarafı olacaktır. Çünkü kamuoyuna yansıyan tartışmaların öndeki konuları, eğitimi ilgilendiren başlıca hususlardır: Başörtüsü, din öğretimi ve ana dilde eğitim meselesi…

Özellikle bu üç hususun anayasa tartışmalarının odağına yerleştirilmesi, doğal olarak, biz eğitimcilere bir sorumluluk ve söz hakkı vermektedir.

Üniversite öğrencilerinin başörtüsünden dolayı eğitim haklarının gasp edilmesinin kabul edilemez olduğunu Türk Eğitim-Sen'in öteden beri yüksek sesle dillendirdiği bilinmektedir. Başörtüsünün, bir rejim meselesinden ziyade siyasi rant aracı olduğu; birbirlerinden çok farklı görünen siyasi kesimlerin, bu araç üzerinden yıllardır nemalandıkları bilinmektedir. Bu konudan sağladıkları çıkarlarını kaybetmemek için, anayasayı dahi değiştirebilecek parlamento çoğunluğuna sahip olanların, sorunu çözebilecek yasal girişimlerden uzak durduklarına Türk kamuoyu yakınen şahit oldu. İşte bundan dolayı, eğitim hakkının anayasal güvenceye kavuşturulması, böylece seviyesiz siyaset üslubunu strateji olarak kabul edenlerin elinden "Başörtüsünün" kurtarılması için yeni anayasamızda yapılacak düzenlemeyi desteklemekteyiz.

Dinin, kesinlikle göz ardı edilmemesi gereken insani ve hatta toplumsal bir ihtiyaç olduğu tartışılmaz bir gerçektir. Öte yandan din üzerinden yürütülen ideolojik, ekonomik ve siyasi çıkar mücadelelerine de tarih boyunca şahit olunmuştur. Ayrıca üzerinde yaşadığımız Anadolu coğrafyasında bin yıldır süren Türk varlığının sona erdirilmesi amacıyla yaşanmış olan dini görünümlü saldırı ve çatışmalar da unutulmuş değildir. Bu açıdan baktığımızda, çocuklarımıza devletimiz eliyle din eğitimi ve öğretimi veriliyor olması çok önemlidir. 82 Anayasasının, bu hususu güvenceye almış olması çok büyük ehemmiyet taşıyan faydalı bir hükümdür. Yanlış yönlendirmelerden bağımsız ve doğru kaynaklardan çocuklarımızın temel bir ihtiyacının karşılanıyor olması kimseyi rahatsız etmemelidir. Tabi ki, ateizmi dünya görüşü olarak kabul eden kindar maneviyat düşmanları ve tedavülden kalkmış ideolojilerini hala ısrarla sahiplenenlerin dışında…

AKP'nin anayasa kurmaylarının da desteğiyle hazırlanmış olan taslak anayasada, okullarımızdaki zorunlu din derslerinin kaldırılması teklifinin getirildiği kamuoyu bilgisine yansımıştır. Bunun hayata geçirilmesinin oluşturacağı tehlikeli sürecin doğuracağı sonuçları görmek için kahin olmak gerekmiyor. Tabiat boşluğu kaldırmaz. Devlet olarak insanlarınızın ihtiyaçlarını karşılamazsanız "birileri" o boşluğu mutlaka dolduracaktır.

AKP'nin taslak anayasasında öne sürülen tehlikeli açılımlardan bir tanesi de "Türkçe'den başka dillerde" eğitim yapılabilmesine yol açacak düzenlemelere gidilmesidir.

Yabancı dille eğitimin tehlikeleri ve getireceği sıkıntılar, eğitimciler ve konunun uzmanları tarafından uzun yıllardır tartışılmaktadır. Duyarlı tüm bilim adamları, aydınlar ve eğitimciler bu konuda ortak bir tavır içerisindedirler: Yabancı dil öğretimine EVET, yabancı dille eğitime HAYIR!

Ancak, yeni anayasada yapılacak sözkonusu düzenlemeyle, ileride, bir takım etnik dil ve şivelerin de eğitim dili haline getirilebileceği endişesini taşımaktayız. Çünkü, uzun zamandır izlenen bir stratejinin adım adım gerçekleştirildiği bilinmektedir. Ana dilde yayın ve ana dillerin özel kurslarla öğretilmesinden sonra, ana dilde eğitim talebinin geleceği açıkca görülmekteydi. Türkçe'den başka dillerde yapılacak eğitimin şekillendireceği bir toplum yapısının, üniter devletin iflasına yol açacağını görememek gafletten öte bir durumdur.

Bilindiği üzere, çok uzun yıllardır, "ana dilde eğitim" talebinin sahipleri, bölücülükleri toplumun geniş kesimleri tarafından tescillenmiş marjinal örgüt ve guruplardı. Ancak son yıllarda sözde aydınların, akademisyenlerin, bürokratların, ideolojik yapılarını yasal görüntü altında kamufle eden bir takım sivil toplum kuruluşlarının, siyasi çıkarları uğruna milli hassasiyetleri rafa kaldıran politikacıların, Türkiye ve dünya gerçeğini okuyamayan devlet yetkililerinin…vb. katılımlarıyla bu konuda geniş bir cephe ile karşı karşıya kalmış bulunuyoruz. Bu ihanet ve gaflet cephesinin yıllar içerisinde adım adım yürüttükleri proje maalesef çok yol katetmiş; hükümetimizin görevlendirdiği zevat sayesinde neredeyse anayasamıza dahi yerleşmek üzeredir.

Evet kıymetli okuyucular, durum bu kadar vahimdir. Bu söylenenler, bir paranoyanın yansımaları değildir.

Bu haklı ikaz ve serzenişler, bir takım çevreler tarafından statükoculuk, sivilleşmeye karşı durmak ve demokrasi dışı beklentiler içerisinde olmak şeklinde de nitelendirilebilir.

Bu tablo gerçeğin ta kendisidir. Bu tablonun ressamları da ibretle takip edilmesi gereken bir ittifaktır.

AKP Tarafından görevlendirilmiş olan anayasa hazırlama komisyonunda ilginç bir ittifak kurulmuş durumda. Görünürde birbirinden çok farklı bilinen iki taraf masaya oturmuşlar, adeta, "sen ana dilde eğitimi ve zorunlu din derslerinin kaldırılmasını kabul et, ben de üniversitelerde başörtüsü yasağının kaldırılmasına ses çıkarmayayım" şeklinde bir uzlaşmayı(!) sağlamış görünüyorlar.

Fakat bu hususlar birbirinin karşılığı değildir. Kimse Türk Milleti'ni aptal yerine koymasın!

Gelecek kaygısı taşıyan her gerçek vatansever çekinmeden şunları haykırmalıdır:

Yüksek öğretimde "Başörtüsü yasağı" kaldırılmalı, eğitim hakkı engellenmemelidir!

Zorunlu din dersleri anayasal güvence altında devam etmelidir!

Türkçe'den başka dillerde eğitim yapılmasına izin verilmemelidir.

EĞİTİM DİLİ TÜRKÇE'DİR!

Talip GEYLAN

ÖNEMLİ NOT: Yeni Anayasa hazırlama çalışmalarını eğitim açısından irdelemeye çalıştığımız bu sayımızda, TBMM'de grubu bulunan meşru siyasi partilerimizin görüşlerine de yer vermeyi arzuladık. Bu amaçla CHP ve MHP temsilcileriyle söyleşi gerçekleştirdik. AKP Kahramanmaraş Milletvekili ve Milli Eğitim Komisyonu Başkanı Mehmet Sağlam ve yine AKP İstanbul Milletvekili ve Milli Eğitim Komisyonu Başkan Vekili sayın Necat Birinci'den de hem yazılı ve hem de danışmanları ve sekreterleri aracılığıyla sözlü olarak yaptığımız söyleşi taleplerimize cevap alamamış bulunuyoruz. Bu nedenle dergimizde AKP'nin bu konudaki görüşlerine yer veremiyoruz.

TÜRK EĞİTİM-SEN
Türkiye Eğitim, Öğretim ve Bilim Hizmetleri Kolu Kamu Çalışanları Sendikası
GENEL MERKEZİ

Sayın Necat BİRİNCİ
AKP İstanbul Milletvekili

Türk Eğitim-Sen tarafından üç ayda bir yayınlanan "Eğitimin Sesi" adlı dergimizin Kasım sayısında Türkçe'nin önemi ve eğitim hayatımızdaki yerini ele alacağız. Konuyla ilgili olarak dergimizde yayınlanmak üzere şahsınızdan röportaj talebimiz bulunmaktadır.

Gereğini saygılarımla

TÜRK EĞİTİM-SEN
Türkiye Eğitim, Öğretim ve Bilim Hizmetleri Kolu Kamu Çalışanları Sendikası
GENEL MERKEZİ

Sayın Mehmet SAĞLAM
Milli Eğitim Komisyonu Başkanı

Türk Eğitim-Sen tarafından üç ayda bir yayınlanan "Eğitimin Sesi" adlı dergimizin Kasım sayısında Türkçe'nin önemi ve eğitim hayatımızdaki yerini ele alacağız. Konuyla ilgili olarak dergimizde yayınlanmak üzere şahsınızdan röportaj talebimiz bulunmaktadır.

Gereğini saygılarımla arz ederim. 07.11.2007

Talip GEYLAN
Genel Dış İlişkiler ve Basın Sekreteri

Anayasa Çalışmaları ve EĞİTİM

Günlerdir kamuoyu Anayasa taslağıyla yatıp, kalkıyor. Gazetelerde Anayasa taslağı ile ilgili haberler sürmanşet oluyor, televizyonlarda ana haber bültenlerinin ilk haberleri yine Anayasa taslağı üzerine. Taslakla ilgili parti yetkilileri şurda mı toplandı, burada mı toplanacak, Anayasa taslağı yönetimlerde görüşüldü, görüşülecek şeklindeki haberler artık kamuoyunun gündeminde.

Her ne ise bu anayasa değişikliği ile söylenecek çok şey olmasına rağmen, bir eğitimci olarak isterseniz eğitimi ilgilendiren konuları ele alalım.

Bu taslakta; ülkenin üniter yapısından tutunda, milletin ayrışmasına kadar birçok önemli unsur yer alırken, 139 maddelik değişiklikte kamuoyundaki tartışmalar sadece üniversite öğrencilerine türban serbest olsun mu olmasın mı meselesine indirgenmekte.

Anlı şanlı ilim adamlarımız, basın mensuplarımız ve kuruluşlarımız yalnızca türbanı tartışırken; milletin geleceğini ilgilendiren, ileride geri dönülmesi mümkün olmayacak konuları es geçiyorlar.

Temel insan haklarından bir tanesi olan eğitim hakkının, sözde irtica tehlikesinin bayrağı olarak nitelendirilen "Başörtüsü" gerekçe gösterilerek engellenmesi kabul edilemez. Bu konuda, tüm akl-ı selim kişi ve kuruluşlar gibi Türk Eğitim-Sen'in de duruşu bellidir. Dünya görüşleri itibarı ile birbirinden çok farklı görünen; fakat aslında, lehte ya da aleyhte görünseler de, her ikisinin de "Başörtüsünü" siyasi rant aracı olarak kullandığını bildiğimiz bu "danışıklı dövüşün" asıl mağduru eğitimlerini yarıda bırakmak zorunda olan çocuklarımızdır. 21. Yüzyıla ayak basmış Türkiye'nin artık bu amatör oyundan kurtarılması gerekmektedir.

Efendim türban irticanın bir simgesi deniyor. Yapmayın beyler; irtica, komünizm, faşizm gibi insanlığın baş belaları görünüşteki simgelerle gelmez. O insanlık ayıbı sistemler, kafanın içine yerleşen mikropların beyne hükmetmesiyle oluşur.

Yapılması gereken ise; beyne hükmeden bilgilerin, ehil eller vasıtasıyla doğru öğretilmesidir. Siz insanlara inançlarını devlet eliyle okullarınızda doğru öğretemezseniz, bireyler farklı yerlere yönelir, aldığı yanlış bilgilerden dolayı, insan öldürmeyi bile mübah sayacak birer canavar olurlar.

Öyle ise niye başörtü tartışılıyor da, yeni anayasa çalışmalarında din derslerinin zorunlu olmaktan çıkarılması tartışılmıyor. Bugünkü iktidar başörtüsünde ısrar ederken, din dersini niye seçmeli yapıyor hiç düşündünüz mü? Bu konuda hiç kafa yordunuz mu?

Siz aydın geçinenler, yarınların nasıl karartılacağını hesap ettiniz mi? Siz sanıyorsunuz ki; insanlar din dersi almazsa, irtica ortadan kalkar. Oysa yanılıyorsunuz. Bu durumu bekleyen örümcek kafaların, şakşak seslerini duymamak için sağır olmak gerek.

Dini konudaki boşluğun, birileri tarafından doldurulmaya çalışılmasıyla, oluşacak kaosun yanında, ana dilde eğitim safsatasıyla gerçekleşecek ayrışmayı da görmüyorsunuz. Bu da ülkenin sözüm ona elitlerinin, gözlerinin ve kulaklarının arızalı olduğunun bir göstergesidir.

Ana dilde eğitim talebinin yıllardır kimler tarafından gündeme taşındığını, bu yollar nereye varmayı amaçladıklarının farkında değil misiniz? Yüzyıllardır ayakta kalmayı başarabildiğimiz bu topraklarda büyük milletimiz her türlü dış saldırıyı bertaraf etmeyi becermiştir. Ancak Türkiye Cumhuriyeti'nin kullanma kılavuzu olan Anayasa'nın laçkalaştırılarak Türkçe'den başka dillerde de eğitim yapılabilmesinin önü açılırsa tehlikeli bir süreç başlatılmış olacaktır. Bu süreç ülkemiz ve bölgemiz üzerinde emperyal projelerini hayata geçirmek isteyen güçlerin ekmeğine yağ sürmekten başka bir anlam taşımamaktadır. Siyaset arenamızda, medyamızda ve entelektüel hayatımızda mevzii tutmuş olan gafillerin sözde masum ve meşru söylemleri insanlarımızın kararlı duruşunu etkilememelidir.

İşte bundan dolayı eğitimciler olarak milletimizi uyarmanın görevimiz olduğunu düşünüyoruz. Ayrıca birilerinin hedef saptırmaya yönelik oyunlarına gelmememiz ve olaylara geniş bir perspektiften bakmamız gerektiğine inanıyoruz.

Kafaların dışı yerine, verilecek iyi bir eğitimle, içlerini doğrularla doldurmalıyız. Bunun içinde, ilmin yanında inançlar da ehil eller vasıtasıyla öğretilmelidir.

Din dersi mecburi olmaya devam etmeli, Türkçe'nin dışında başka dillerle eğitimin yapılmasına müsaade edilmemelidir. Zira başka dillerde eğitim, kimliğimizi inkar etmektir. Gözlerimizi kapatarak bakma yerine, gözlerimizi dört açmalıyız.

Şuayip ÖZCAN
Genel Başkan

SİVİL ANAYASA İDDİASI ve TÜRKÇE

İsmail KONCUK / Türk Eğitim-Sen Genel Sekreteri

Milli birlik ve beraberliği perçinleyen bir çok unsur bulunmaktadır. Tarih birliği, din birliği, vatan birliği gibi. Ancak, dil birliğini kaldırınız, diğer bir çok unsurun eskisi kadar güçlü ve etkili olmadığını görürsünüz. Sevincinizi, üzüntünüzü, geçmişi ve geleceğe yönelik öngörü ve kaygılarınızı ve en önemlisi, aynı yolun yolcusu olduğunuzu, dil birliği yoksa, paylaşamazsınız. O halde, dil birliği millet olmanın en temel şartıdır.

Anayasa değişikliği ülke gündemine düştü. "Sivil Anayasa" sözü, bu değişiklik sürecine damgasını vuracak gibi görünüyor. 1982 yılında halkımızın oyladığı Anayasa etrafında, bir çok tartışmalar yaşandı, zaman zaman Anayasa'da TBMM'de yapılan değişiklikler sebebiyle, Anayasa yamalı bohçaya döndü, iddaları sık sık kulağınıza gelmektedir. İddialar bir yana, şu, ciddi bir gerçek olarak önümüzde durmaktadır; Anayasa değişmelidir, mevcut Anayasa ciddi çelişkiler ihtiva etmekte, bize dar gelmektedir. Her ne kadar halkımızın yüzde 92'si evet demiş bile olsa, bir darbe sonucu ortaya konan Anayasa her zaman tartışmaya açıktır ve bir takım korkular ve endişelerle kaleme alınan bir anayasa, bir şekilde değiştirilir veya zaman içinde deforme olur. Bütün bu anlattıklarım, mevcut Anayasanın da ömrünü tamamladığını göstermektedir. O halde nasıl bir anayasa yapılmalıdır. Tam burada, merhum Dündar TAŞER'in bir hatırası aklıma geldi. **Diyor ki, merhum TAŞER; 27 Mayıs darbesinden önce, Anayasa değişmelidir, diye bağıran, sürekli anayasayı eleştiren zevatı, ihtilalden sonra topladık, yeni bir anayasa yapmalarını istedik. Bize şunu sordular;"NASIL BİR ANAYASA İSTİYORSUNUZ?"**

Bu soruyu ihtilal yapan askere veya ülkeyi yöneten siyasetçiye sormak arasında bir fark var mıdır, bilmiyorum. Ama, bildiğim; sayın Başbakan'ın sivil anayasa yapmaktaki iddiasıdır. Sivil anayasa bir kuru tabir değildir, bir anayasanın halk tarafından yüzde doksan iki oranında kabul edilmesi dahi, 1982 Anayasa'sına sivil anayasa özelliğini katamamıştır. Bu durumda, şu söylenebilir, anayasaları sivil yapan veya başarılı kılan nasıl yapıldığından çok, ihtiyaçları karşılayıp karşılamadığıdır, ülkeyi ve milleti geleceğe güvenle taşıyıp taşıyamayacağıdır, yani muhteviyatıdır.

Sivilleşmek mi istiyorsunuz, peki ortaya koyduğunuz taslakta kamu görevlilerine siyaset hakkı var mı, toplu sözleşme hakkı, grev hakkı var mı? Bu anlayış, ülkemizin imzaladığı uluslararası sözleşmelere uygun mudur? İşte, sivil anayasa anlayışını perçinleyen unsurları burada aramak gerekir. Bu ülkenin imkanlarıyla okumuş, ülkenin en aydın kesimi olan, kamu görevlilerine siyaset yasağı getirerek, onların bu ülke geleceği ile ilgili fikri katkılarını hiçe sayan bir anayasa, sivil bir anayasa olabilir mi? Halkın, yüzde yüzünün bile evet dediği bir anayasa, sadece bu yönüyle bile sivil değil, yasakçı bir anayasadır. Dayatma ve halk desteği farklı şeylerdir. Türk Eğitim Sen olarak, nasıl bir anayasa istediğimizi, eğitim çalışanlarının ve toplumun nasıl bir beklenti içerisinde olduğunu kamuoyu ile paylaştık, gazete ilanları verdik, ülkenin, eğitim öğretimle ilgili her kurumuna afişler astık. Bu taleplerimiz şunlardı;

1-Milli kimliğimizi ve devletimizin üniter yapısını koruyan,

2-Başta eğitim olmak üzere, bütün kamusal alanda Türkçe'nin tek dil olduğunu vurgulayan,

3-Kamu çalışanlarına grev, toplu sözleşme ve siyaset yapma hakkı tanıyan,

4-Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin ilelebet hür ve bağımsız yaşamasını hedef alan, milli ve çağdaş bir anayasa...

Şimdi, esas konumuza dönelim. Dilin önemini vurgulayarak başlamıştık. Burada kastım, elbette, insanların, evinde, sokakta konuştuğu dil değildir. Eğitim-öğretim dilinden bahsediyorum. Eğitim dili, bizim ortak dilimizdir. Bizleri bir birimizle kaynaştıracak tek maniveladır. Bu sebepledir ki, eğitim dili Türkçe olarak kalmalıdır. Yani, anayasa; "Başta eğitim olmak üzere, bütün kamusal alanda Türkçe'nin tek dil olduğunu vurgulayan," bir özelliğe sahip olmalıdır.

Taslak anayasanın bir maddesinde, eğitim dilinin Türkçe olduğunu vurgularken, hemen arkasından, Türkçe dışında bir dille eğitim yapmak kanunla düzenlenir, ifadesi eklenerek, Türkçe dışında herhangi bir dille eğitim-öğretim yapabilmenin kapısı aralanıyor. Bir nevi, Avrupa Birliği'ne selam, anlayışı. Böyle bir açılım Avrupa Birliğini memnun eder mi, **Sarkozy**, "vah vah ben ne hata ettim de, Türklerin AB'ye girmesine karşı çıktım" diye pişman olur mu, bilemeyiz. Bildiğimiz şudur; böyle bir ifadenin, Anayasa'da şeklen bulunması bile, bölücü çevreleri daha da azdıracaktır. Bu demokratik bir açılım filan değildir. Türkiye'nin birlik ve bütünlüğünü bozmaya azmetmiş çeteler ve bazı sözde aydınların faaliyetlerini hızlandırmaktan başka bir işe yaramayacaktır. Taviz tavizi getirecek, bölgesel lehçe ve ağızlarla eğitim öğretim yapılması ülkemize dayatılacaktır.

Şöyle düşündüğünüzü, tahmin ediyorum; "**Hocam, bırak Allah'ını seversen, TCK'nın 301inci maddesinin bile tartışmaya açıldığı günümüzde sen ne diyorsun, Anayasada da Türkçe dışında eğitim-öğretim yapılması mümkün kılınsa ne olur. Türklüğün aşağılanması dahi suç olmaktan çıkarılsın, isteyen istediği şekil ve üslupla aşağılasın, çığlıklarının atıldığı ve destek bulduğu bugün, siz ne diyorsunuz."** O halde, 301 inci maddeyi de şöyle bir hatırlayalım; "**Madde 301 - (1) Türklüğü, Cumhuriyeti veya Türkiye Büyük Millet Meclisini alenen aşağılayan kişi, altı aydan üç yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır. (2) Türkiye Cumhuriyeti Hükûmetini, Devletin yargı organlarını, askerî veya emniyet teşkilatını alenen aşağılayan kişi, altı aydan**

Taslak anayasanın bir maddesinde, eğitim dilinin Türkçe olduğunu vurgularken, hemen arkasından, Türkçe dışında bir dille eğitim yapmak kanunla düzenlenir, ifadesi eklenerek, Türkçe dışında herhangi bir dille eğitim-öğretim yapabilmenin kapısı aralanıyor.

iki yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır. (3) Türklüğü aşağılamanın yabancı bir ülkede bir Türk vatandaşı tarafından işlenmesi hâlinde, verilecek ceza üçte bir oranında artırılır. (4) Eleştiri amacıyla yapılan düşünce açıklamaları suç oluşturmaz." İşte değiştirilmesi istenen madde budur. Bugün gözümüzün içine bakılarak, alenen hakaret ediliyor. Ve bir kaç hassas kuruluş dışında, tek ses yok. Belki de siz haklısınız!

Türk ve Türkiye düşmanlarının, fütursuzca davranmalarına ne kadar alıştık, değil mi? 10-15 yıl önce, hain bile olsa, böyle pervasızca konuşabilecek bir tek kişi veya kuruluş var mıydı? Bu adamları, bugün, medyada her gün dinliyoruz, hem de evimizin baş köşesinde misafir ederek. Ecdadımıza söverek, kitapları milyonlar satan, Nobel Edebiyat Ödülü alanlar da cabası.

"Sayın Başbakan Recep Erdoğan bir kaç ay önce gerçekleştirdiği Avustralya gezisinde, Türkiye'de otuz tane etnik grup olduğu ve bunların birleştirici unsurunun "Türkiye Cumhuriyeti Vatandaşlığı" olduğunu zikretmişti. Bu açıklama o günlerde AKP camiası dışında hemen hemen toplumun tüm kesimlerinde büyük tepki toplamıştı. Ama sayın Başbakan aradan geçen sürede yetinmemiş; düşünmüş, taşınmış ve bir hatasını fark etmiş olacak ki; partisinin Yozgat il kongresinde kendini tekzip etti: "…Türkiye'de 46 etnik grup vardır." diyerek, artı 16 etnik topluluğu daha milli sınırlarımıza dahil etti. Sayın Erdoğan, mutlaka; derin tarih bilgisi, kapsamlı sosyolojik araştırmaları ve geleceğe dönük büyük ülküleri doğrultusunda bu iddiasını ortaya atmıştır. Pek tabi ki, gelişmiş, toplumsal kalkınmasını tamamlamış, bölgesinde ve dünyada etkin güçlü bir devlet olabilmenin ön koşulu; "milli ve üniter devlet" gibi modası geçmiş(!) anlayışlardan kurtularak; etnik parçalara ayrılmış, uluslar arası emperyal projelerde rol alan ve yalnız çıkar birliktelikleri üzerine oturtulmuş bir ülke olmaktır (!)" (**Talip GEYLAN, +16**)

Türk Eğitim Sen Genel Dış İlişkiler ve Basın Sekreteri Talip GEYLAN'ın, +16 adlı yazısından aldığım bu parağrafta, her şey, çok net anlatılmış. 46 etnik grubun yaşadığı bir ülkede, her halde Türkçe dışındaki dillerle de eğitim-öğretim yapmak yanlış olmamalı, diye düşünüyor insan. Öyle ya, bu ülkenin Başbakan'ının tespiti yanlış mı olacak. Sayın Başbakan, bugün aynı düşüncede midir, ülkemizin 46 etnik gruptan oluştuğu iddiasına bugün de sahip midir, bilmiyoruz. Ama, söz, ağızdan çıktıktan sonra, değiştirilebilecek bir yapı değildir. Bu söz, sizi uluslararası platformda bağlar, dış ilişkilerinizi bu sözün aksine bir temele oturtamazsınız, artık. Dolayısıyla, taslak Anayasa da, bu görüşten nasibini almış görünüyor; **"TÜRKÇE DIŞINDAKİ DİLLERLE EĞİTİM YAPMAK KANUNLA DÜZENLENİR."** Merhum, Dündar TAŞER örneği**, bu taslağı hazırlayan ve Anayasa değişmelidir, diye yıllardır feryat eden, saygıdeğer bilim adamları da, NASIL BİR ANAYASA İSTİYORSUNUZ diye, mevcut iktidara sordular mı acaba?**

Sivil anayasa; ısmarlama anayasa mıdır, halkın yüzde yüzünün kabul ettiği anayasa mıdır, AB dayatması ile şekillenen anayasa mıdır, yoksa Türk Eğitim Sen'in taleplerinde yer aldığı gibi, **Milli kimliğimizi ve devletimizin üniter yapısını koruyan, başta eğitim olmak üzere, bütün kamusal alanda Türkçe'nin tek dil olduğunu vurgulayan, kamu çalışanlarına grev, toplu sözleşme ve siyaset yapma hakkı tanıyan, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin ilelebet hür ve bağımsız yaşamasını hedef alan, milli ve çağdaş bir anayasa mıdır?** Bunları da siz cevaplandırın.

G.Ü. Türkçe Eğitimi Bölümü Öğretim Üyesi

Yrd. Doç. Dr. Fahri TEMİZYÜREK;

Röportaj : Meltem YALÇINKAYA

"Ülkemizde, başka dille eğitim ya da ikinci dille eğitim-öğretim ihtiyacının oluştuğunu düşünmüyorum. Bu tür söylemlerin ve uygulamaların ülkemizin birliğine, bütünlüğüne kasteden dış mihrakların ülkemiz üzerindeki böl-parçala-yok et politikasının bir uzantısı olduğu kanaatindeyim."

Günümüzde İngilizce yapılan eğitim ve öğretim sanki insanı daha başarılı kılıyormuş gibi yanlış bir kanaat vardır. Bu son derece yanlıştır. Her ülke kendi diliyle eğitim-öğretim yapar. Sadece sömürge ülkeleri hariç.

Dilimize yönelik çok ciddi saldırılar söz konusudur. Özellikle, medya başta olmak üzere, sosyal hayatımızın her safhasında Türkçe'nin tahrifatıyla karşı karşıya kalmaktayız. Bu bağlamda, Türkçe'nin doğru kullanılması ve korunması konusunda ne düşünüyorsunuz?

Dilimiz üzerinde ciddi bir yozlaşma vardır. Bu yozlaşma kitle iletişim araçlarında, basın yayın organlarında, günlük hayatta karşımıza çıkmaktadır. Öncelikle yapılması gereken şey, dilimize gereken önemi vermek ve sahip çıkmaktır. Bu çerçevede örgün öğretim kurumlarının birtakım görevleri vardır, bunlar yerine getirilmelidir. Kamu kurum ve kuruluşları, Türkçe'nin korunmasına ve geliştirilmesine yönelik çalışmalar içinde bulunmalıdır. Belediyeler, özel idareler dilimizi korumak ve geliştirmek yönünde yapılan çalışmalara destek olmalıdır.

Türkçe'nin milli birlik ve beraberliği pekiştirmesindeki rolü nedir?

Bir ülkenin birliği, bütünlüğü ve bağımsızlığında dil son derece önemli rol oynar. Gelişmiş Batı ülkelerinde de görüyoruz, kendi dillerinde eğitim ve öğretim esas unsurdur. Zaten günümüzde İngilizce yapılan eğitim ve öğretim sanki insanı daha başarılı kılıyormuş gibi yanlış bir kanaat vardır. Bu son derece yanlıştır. Her ülke kendi ana diliyle eğitim-öğretim yapar. Sadece sömürge ülkeleri hariç. Her milletin bir dili vardır, ülkemizin dili de Türkçe'dir. Dil olmazsa, eğitimde olmaz. Kültürün temelinin de dil olduğu unutulmamalıdır.

Türk Eğitim Sisteminde Türkçe öğretimini yeterli buluyor musunuz? Varsa eksikliklerin giderilmesi için neler yapılmalıdır?

Yeterli dememiz mümkün değil. Bunun bir devlet politikası olması gerekir. Dilin korunması ve geliştirilmesi ülkelerin devlet politikasıyla sağlanabilir. Şöyle ki; üniversiteler, kamu kurum ve kuruluşları, belediyeler, özel idareler, sivil toplum kuruluşları mutlaka dile sahip çıkmalı, onu gelecek nesillere sağlıklı bir şekilde ulaştırmayı kendine hedef edinmelidir. Başka bir ifadeyle Türkçe, sağlam bir devlet politikası içine alınmalı ve korunmalıdır.

Son yıllarda Türkçe'den başka dillerin de eğitim dili olarak kabul edilmesi yönünde girişimler bulunmaktadır. Bu girişimleri nasıl yorumluyorsunuz? Bu tür girişimler gerçekten toplumsal ihtiyaçlardan mı kaynaklanıyor yoksa dış dayatmaların bir yansıması mıdır?

Öncelikle ülkemizdeki sivil toplum kuruluşlarının, ne kadar milli olduğu konusunun araştırılması gerektiği kanaatindeyim. Çünkü, sivil toplum örgütlerinin faaliyet alanları çerçevesinde; ülkesinin birliğine, dirliğine, gelişmesine katkı sağlamayı hedefleyen yapılar olması gerektiğini düşünüyorum. Ancak ülkemizde bu durum ifade ettiğimiz şekilde tezahür etmiyor. Her ülkenin bir ana dili vardır. Bizim ülkemizin ana dili de Türkçe'dir. Anayasa'nın 42. maddesi de eğitim ve

öğretim dilinin Türkçe olduğunu ifade eder. Yine 1982 Anayasasının 3. maddesinde de "Türk Devleti ülkesi ve devletiyle bölünmez bir bütündür. Dili Türkçe'dir" ifadesi yer alır.

Ülkemizde, başka dille eğitim ya da ikinci dille eğitim-öğretim ihtiyacının oluştuğunu düşünmüyorum. Bu tür söylemlerin ve uygulamaların ülkemizin birliğine, bütünlüğüne kasteden dış mihrakların ülkemiz üzerindeki böl-parçala-yok et politikasının bir uzantısı olduğu kanaatindeyim. Üniter yapının ortadan kalkması için gerekli olan adımlardan birisi de etnik dillere ait bir eğitim ve öğretimdir. 21. yüzyılda varlığımızı devam ettirmemiz ancak üniter devlet yapımızı koruma-mız ile mümkündür. Zira Belçika bunun en somut örneğidir. Belçika bugün tarihin karanlık sayfalarında yok olmayla karşı karşıyadır. Üniter devlet yapısının en somut özeliklerinden birisi sınırları belirlidir, tek bir bayrak vardır, tek bir dil vardır. Zaten günümüzde global güç olarakta ifade ettiğimiz emperyalizmin en büyük hedefi üniter devlet yapısını ortadan kaldırmak, birtakım dinsel ya da etnik yapılardan hareketle o coğrafyadaki birlik ve bütünlüğü yok etmektir. Yine bunun somut örneği Irak'tır. Irak'ta da bizim bildiğimiz tek Irak vardır. Ancak ABD müdahale ettikten sonra Irak parçalı bir ülke olmaya başladı. Şu anda üçe bölündü, yakın gelecekte dörde, beşe bölünmeyeceğini kimse garanti edemez. Böylece sömürgeci güçler hedefledikleri ülkedeki menfaatlerini daha rahat bir şekilde elde edebiliyorlar. Bu çerçevede dilimiz bağımsızlığımızın, dirliğimizin ve birliğimizin teminatıdır. Türkçe'mizi kaybedersek, ülkemizi de kaybederiz. Dili olmayanın namusu da olmaz. Çünkü dil, aynı zamanda bağımsızlığın da ifadesidir. Dili olmayanın dini de olmaz. Biz Müslüman bir milletiz ve dinimizi dilimizle ifade ederiz. Bu çerçevede 21. yüzyılda varlığımızı devam ettirmek istiyorsak mutlaka dilimize sahip çıkmalıyız.

Başka dillerde eğitim yapılması halinde, bir bilim dili olması gereken Türkçe'nin yıpranmasına neden olunmayacak mıdır?

Anayasamızda "Eğitim dili Türkçe'dir" maddesi yer alsa da, günümüzde örgün öğretim kurumlarının hemen hemen her kademesinde yabancı dille, özellikle İngilizce eğitim ve öğretim

Öncelikle ülkemizdeki sivil toplum kuruluşlarının, ne kadar milli olduğu konusunun araştırılması gerektiği kanaatindeyim. Çünkü, sivil toplum örgütlerinin faaliyet alanları çerçevesinde; ülkesinin birliğine, dirliğine, gelişmesine katkı sağlamayı hedefleyen yapılar olması gerektiğini düşünüyorum.

Anayasamızda "Eğitim dili Türkçe'dir" maddesi yer alsa da, günümüzde örgün öğretim kurumlarının hemen hemen her kademesinde yabancı dille, özellikle İngilizce eğitim ve öğretim yapılmaktadır. Bu da tabiki Türkçemizin bilim dili, sanat dili, kültür dili olarak gelişmesine engel bir durum oluşturmaktadır.

Almanya ve Hollanda başta olmak üzere, birçok AB ükesinde neredeyse sokakta bile Türkçe konuşma yasağı getirilirken; sözkonusu bu ülkelerin de içinde bulunduğu organizasyonların Türkiye'ye yönelik dayatmalarını nasıl değerlendirmeliyiz?

Zaten amaç, insan hakları ya da ülkemizdeki etnik unsurlara tanınacak birtakım haklar değildir. Buradaki amaç, tamamen siyasidir ve ülkemizin birliğini, bütünlüğünü ortadan kaldırmaya yönelik faaliyetlerdir. Şayet insan hak ve hukukuna yönelik bir uygulama olsaydı, kendi içlerinde kendi dillerini korumak ya da kendi dilleri dışındaki başka dillerde eğitim-öğretim yapma imkanını ortadan kaldırma yönündeki politikaları gütmezlerdi.

Yeni Anayasa hazırlıklarında Türkçeden başka dillerin de eğitim dili olarak kullanılabileceğinin zeminin oluşturulacağı ifade edilmektedir. Şayet tasarı bu şekliyle TBMM'ye gelir ve Genel Kurul'da kabul edilirse Türkiye'yi nasıl bir gelecek bekler?

Anayasanın ilk üç maddesine dokunulmaz. Bu nedenle "Türk Devleti ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütündür. Dili Türkçe'dir" ifadesinin değiştirileceğine hiç ihtimal vermiyorum. Burada şöyle bir durum sözkonusudur: Bakın, hukuki dayanağını ifade edemeyeceğim ama Doğu'da çok sayıda Kürtçe kurs açıldı. Daha sonra da yine kesin olmamakla beraber, bu kursların tamamı halkımızın teveccüh göstermemesinden dolayı kapandı. Üstelik Kürt kökenli vatandaşlarımızın yoğun yaşadığı bölgelerde açılmasına rağmen, halkımız bu kurslara ilgi göstermedi. Bu netice asıl niyetin, toplumsal bir ihtiyacın karşılanmasından ziyade siyasi bir stratejinin olduğunun işaretidir.

Ülkemizde çok sayıdaki okulda yabancı dille eğitim ve öğretim yapılmaktadır. Ankara'da İngilizce eğitim-öğretim yapan sayısı belirsiz örgün öğretim kurumu vardır, üniversiteler vardır. Bizim burada üzerinde durmamız gereken nokta, dilimizi korumak ve dilimizin gelişmesine uygun zemin hazırlamaktır. Bu da ancak devlet politikasıyla olabilir. Sözgelimi Kızılay'a gittiğimiz zaman, Avrupa ülkelerinden farklı bir görüntü göremiyorsunuz. Aydan bir adam getirseniz ve Kızılay'a bırakasanız, burası hangi ülkenin meydanı diye sorsanız, herhalde "Türkiye'ye aittir" diyemez. Çünkü Türkçe bir levha, yazı ya da Türkçe bir ibareyle karşılaşması adeta imkansızdır. Bu milletimizde dil bilincinin zayıf olduğunun da göstergesidir. Şüphesiz hukuki birtakım yaptırımlarla dilimizi korumak mecburiyetindeyiz. Fakat her şeyden önce toplumda bir dil bilinci oluşturmak ve bu bilinçle dilimizin gelişmesini sağlamamız gerekir.

MHP Genel Başkan Yardımcısı Yozgat Milletvekili

Mehmet EKİCİ:

"Türkçe'den başka dillerin eğitim dili olarak kullanılması toplumsal ihtiyacın gereği olarak değil; emperyalist bir sürecin dayatması olarak gündeme getirilmektedir"

Röportaj : Meltem YALÇINKAYA

Türkçe'nin milli birlik ve beraberliğimize, mili kültürümüze katkısı nedir?

Bu milletin dili Türkçe'dir. Bu asırlardır böyledir. Zaman zaman saldırıya uğramış olmasına rağmen, yoğun kültür eperyalizminin etkisi altında kalmış olmasına rağmen, birçok eserimiz başka dillerde yazıldı, çizildi. Türkçe halkın dili olması münasebetiyle hayatiyetini devam ettirmiştir. Nitekim Cumhuriyetin kuruluşundan itibaren artık Türkçe konuşulması, Türkçe yazılması gereği bir Anayasal hüküm ve milli direnç noktası olarak tescil edilmiştir. Dolayısıyla dili olmayan milletin, hiçbirşeyi olmaz. Yahudiler bin yıla aşkın süre, yurtsuz ve vatansız yaşamış olmalarına rağmen, dillerini ve dinlerini korudukları için bugün İsrail Devleti'nin varlığı 1948'de ortaya çıkmıştır. Dolaysıyla dil, bir milletin hayatının devamı noktasında en önemli vasıtadır. Bir bina gibi kabul edersek, binanın taşıyıcı kolonlarından bir tanesi de o milletin dilidir. Türkçe; milli varlığımızdır, bütünlüğümüzdür, millet olarak çağlar ötesine sıçrayabilme yeteneğimizin temel vasıtasıdır. Dil üzerinde yaşanan tartışmaları kavrayamıyorum. Bize düşen görev; Türkçemizi korumak ve geliştirmek, Türkçe'yi bir bilim dili haline dönüştürebilmek, teknoloji dili haline getirebilmek, yani sadece halkın birbiriyle anlaşmak için konuştuğu 200-300 kelimelik bir dil olmanın ötesinde, yaşayan, üreyen, canlı, dünyanın her boyutuna cevap verebilecek bir dil haline getirmek için olağanüstü gayret göstermeliyiz.

Kendi elinizle, kendi devletinizin yok edilmesine, üniter yapımızın parçalanmasına, milletimizin etnik unsurlar halinde birbirinden ayrı parçalar haline dönüştürülmesine müsade edecek değiliz. Türkçe bunun başlangıcıdır. Dolayısıyla Türkçe'nin resmi dil olması; yani hükmün, Anayasa'da, eski Anayasalarımızda olduğu şekilde kalması gerektiğini düşünüyoruz.

Son yıllarda Türkçe'den başka dillerin de eğitim dili olarak kabul edilmesi yönünde girişimler bulunmaktadır. Bu girişimleri nasıl yorumluyorsunuz?

Türkiye'yi bölmek, parçalamak isteyen örgütler, uluslararası kuruluşlar ve birçok devlet -bugün sayıları 36 civarındadır- Türkçe'nin yanı sıra başka dillerin, lehçelerin dil olarak, hatta eğitim dili olarak kulanılmasına dönük bir çaba içindedir. AB'nin bu konuda çok yoğun baskıları vardır. Kısmen de sonuç aldıklarını söyleyebiliriz. Amaç milli birliği parçalamak, bu ülkenin bütünlüğünü yok etmek, bu ülkenin insanlarını birbiriyle anlaşamaz hale getirmek ve eğitim ve öğretimdeki birliği ve düzeni bozmaktır. Bu emperyalizmin aracıdır. Yeni değildir. Bölücülük faaliyetlerini, Kürt Teali Cemiyetlerine kadar götürürseniz; bölgemizde Rusya'nın, Fransa'nın, ABD'nin hatta İngiltere'nin çok ciddi çalışmaları olduğunu biliyoruz. Amaç; ülkenin birliğini, taşıyıcı kolonunu yok etmektir. Bir binada kolonlardan birini yok ederseniz binayı ayakta tutmanızda mümkün değildir.

Anayasamızın 42. maddesi eğitim dilimizin Türkçe olduğunu açıkça vurgulamaktadır. Ancak basına yansıdığı kadarıyla, yeni Anayasa hazırlıklarında bu hükmün değiştirileceği ve Türkçe'den başka dillerin de eğitim dili olarak kullanılabileceği zeminin oluşturulacağı ifade edilmektedir. Şayet tasarı bu şekliyle TBMM gündemine gelirse sizin ve partinizin görüşü ne alacaktır?

Biz bu taşıyıcı kolonu yok ettirmeyeceğiz. AKP hükümeti; sözde sivil anayasa başlığı altında hazırlattığı anayasa taslağında, Türkçe'nin yanında diğer dillerin de eğitim dili haline gelebileceğine ve resmi dil olarak kabul edilebileceğine ilişkin sürecin kapısını açıyor. Süreç diyorum, çünkü hazırlanan taslağa dikkat ederseniz, "Eğitim dili Türkçe'dir, başka dillerde eğitim kanunla düzenlenir" gibi işi kanuna indergeyen, yani 276 oyla halledilebilecek bir mesele haline dönüştürüyorlar. Bu alıştıra alıştıra, yavaş yavaş, zamanı geldiğinde yapılmak üzere, zamanlama konulan bir süreci işaret ediyor. Biz 70 kişiyle Meclis'te temsil ediliyoruz. Buna asla müsaade etmeyiz. Türkçe'sini kaybetmiş bir Türk Milleti olamaz. Başka dilleri olan bir üniter devlet olamaz. Eğer bu gerçeği biliyorsak etrafımızda geliştirilmeye çalışılan bu emperyalist güçlerin farkındaysak, dilimizi korumak gibi bir mecburiyetimiz vardır. Dolayısıyla bu kanuna şiddetle karşı çıkarız. Bu kanunun geçmemesi için ne gerekiyorsa sonuna kadar yaparız.

Kanun TBMM'ye geldiği taktirde somut olarak ne yapacaksınız?

Oy vermeyiz. Biz TBMM'de ciddi bir grubuz.

Anayasanın öngördüğü çoğunlukları sağlatmayız. Sokaklara çıkarız. Nerede savunulması gerekiyorsa orada savunuruz. Bu kadar basit değil. Kendi elinizle kendi devletinizin yok edilmesine, üniter yapımızın parçalanmasına, milletimizin etnik unsurlar halinde birbirinden ayrı parçalar haline dönüştürülmesine müsaade edecek değiliz. Türkçe bunun başlangıcıdır. Dolayısıyla Türkçe'nin resmi dil olması; yani hükmün, yeni Anayasa'da, eski Anayasalarımızda olduğu şekilde kalması gerektiğini düşünüyoruz. 1982 Anayasasında da bu konu düzenlenmiştir. Eğer mesele, insan hakları ve demokrasi meselesiyse dünya üzerinde konuşulan 3 binin üzerinde dil, lehçe ve diyalektik var. Ama dünyada konuşulan dil sayısı 100 civarındadır. Üniter yapıların, devlet yapılarının kendine ait formatları vardır ve bu formatlara uygun hareket edilmesi gerekir. Babil kulesinin hikayesini dinlemişsinizdir. Babil kulesinde Cenab-ı Allah, Babil'de yaşayanların dillerini öyle bir karıştırıyor ki, kimse kimsenin dilini anlamıyor. Türkiye'yi Babil kulesi haline getirmeyeceğiz. Türkiye asla Babil kulesi olmayacak.

Sizce bu tür talepler niye gündeme geliyor? Bu talepler gerçekten toplumsal ihtiyaçlardan mı kaynaklanıyor yoksa birtakım dış dayatmaların ve siyasi projelerin yansıması mı?

Böyle bir toplumsal ihtiyaç aslında yok. Bugün halk arasında konuşulan etnik lehçelerin ve dillerin bilim dili olduğunu kimse iddia edemez. Verilmiş eserleri olan diller olduğunu da kimse iddia edemez. Bir kültür dili midir? Bir dildir belki bir lehçedir, kendi içinde farklılıkları olan bir lehçedir. Bugün Kuzey Irak'ta konuşulan Sorani lehçesiyle Diyarbakır'da konuşulan lehçe ya da Urfa'da konuşulan lehçe arasında büyük farklılıklar vardır. Kuzey Irak'ta ısrarla Amerikalılar ile birlikte Sorani lehçesiyle bütün coğrafyadaki Kürt topluluklarının dili haline getirme çabası var. Dolayısıyla bu bir ihtiyaç değil. Bu emperyalizmin Türkiye ve bölge coğrafyası üzerindeki hesaplarının bir argümanı olarak kullanılıyor. İnsanların zevkleri, hevesleri, arzuları bu konuda tahrik ediliyor. İnsanlar günlük hayatta istediği dili konuşsun ama resmi dil tektir. Milletin dili tektir, Devletin dili tektir. Buna eşlemeler yapamazsınız. Bu, toplumsal bir ihtiyaçtan ziyade, emperyalizmin dayatmasıdır. Yeni de değildir. İlk alfabe çalışmalarında, mesela Kürtçe alfabe çalışmalarını Ruslar yapmıştır. Yine bir alfabe çalışmasını Fransızlar yapmıştır. Fransa'daki enstitüler aracılığıyla bir milli dil meydana getirilmeye çalışılıyor. Bunun kökü de bölücü terörün dayandığı temel noktalardır. Bir millet meydana getirebilmek için milli dilinizin olması gerekir. Bunu yapmak için de emperyalist süreci yönetenler elinden gelen tüm gayreti gösteriyor. Bu bir ihtiyaç değildir. İnsanlar evlerinde, normal yaşamlarında istediği gibi birbirlerine hitap edebilirler. Ama eğitimin dili tek olmalıdır.

Röportaj : Meltem YALÇINKAYA

CHP Yalova Milletvekili

Muharrem İNCE:

"Türkçe'den başka dillerde de eğitim yapılabilmesinin önünün açılması bu ülkeye yapılabilecek en büyük ihanet olur."

Bunlar, bu ülkede yeni çıkmış sorunlar değil. Osmanlı döneminde de vardı, Cumhuriyetin kuruluşunda da vardı, şimdi de var, gelecekte de olacak. Bu ülkedeki gaflet içinde olanlarla, hainlik kontenjanında olanlar her zaman yüzde 10-15 vardır. Bu kontenjan; Alparslan'ın ordusunda da vardı, Fatih Sultan Mehmet'in ordusunda da vardı, Mustafa Kemal'in ordusunda da vardı, bugün de var. Gaflet içinde olanları uyandırmamız lazım sadece. Hıyanet içinde olanlarla işimiz yok zaten.

Türkçe'nin milli birlik ve beraberliğimize, mili kültürümüze katkısı nedir?

Biz ulus olarak dilimizle anlaşacağız. Ama ne yazık ki son yıllarda dilimizde bir takım kirlenmeler sözkonusudur. Artık gençlerle anlaşmak mümkün olmamaya başlamıştır. Bir arkadaşım çok ilginç bir örnek vermişti size de aktarmak istiyorum. "Yemek tarifi yapılıyor. Tarifte, etleri julyen doğrayıp, fresh olarak hazırlamak lazım deniyor. Ben bundan hiçbirşey anlamadım, anlayan varsa bana anlatsın" diyor.

O müthiş kirlilik ne yazık ki, aşağılık kompleksi olan toplumlarda bulunuyor. Bizde de maalesef böyle. Birileri konuşurken, eğer konuşmasının içerisine birkaç tane batı dillerinden sözcük yerleştirirse, -ki o sözcüklerin Türkçe'de karşılığı olmasına rağmen- o kişinin çok bilgili, derinliği olan bir kişi olduğuna inanılıyor. Dünyanın başka hiçbir gelişmiş ülkesinde böyle bir yapılanma olacağını sanmıyorum. Bu aşağılık kompeksi olan toplumlara aittir.

Bunu yoketmenin, bundan kurtulmanın birkaç tane yolu olabilir. Ben Fenerbahçeliyim ama Galatasaray bu yolu, bu başarıyı gösteren takımlardan birisidir. Galatasaray, Avrupa şampiyonaları'nda ülkemizin de şampiyon olabileceğimizi göstermiştir. Türkçe'deki kirlilikten kurtulmanın bir diğer yolu ise yasal yollardır. Bu da TBMM'nin görevidir.

Son yıllarda Türkçe'den başka dillerin de eğitim dili olarak kabul edilmesi yönünde girişimler bulunmaktadır. Bu girişimleri nasıl yorumluyorsunuz?

Türkiye'de etnik birtakım dillerin konuşulması, bu dillerle ilgili araştırma yapılması, enstitü kurulması, müzik yapılması, bu dillerin öğretilmesi, başka bir şeydir; tarihi, coğrafyayı, matematiği, fiziği, kimyayı etnik dilde, başka bir dilde anlatmak başka birşeydir. Türkiye'de asla ve asla eğitim Türkçe'den başka bir dille yapılmamalıdır. Eğer bunun önü açılırsa, yirmi yıl sonrasını düşünemiyorum bile.

Sayın İnce, yirmi yıl sonra neler olabilir?

Bugün Diyarbakır'daki yeni doğan bir çocukla, Yalova'da doğan bir çocuk, yirmi yıl sonra birbiriyle konuşamazlar, anlaşamazlar. Bu, ülkenin bölünmesine dahi yol açar. Asla Türkçe'den başka bir dille eğitim yapılamaz. Bakınız bu konuyla ilgili Fransa'da yasal düzenlemeler var. Örneğin;

Fransa'da hiçbir mağazaya Fransızca dışında bir isim veremezsiniz. Hatta Fransa devlet adamları yurtdışına çıktıkları zaman Fransızca'dan başka bir dille konuşamazlar.

Türkiye Cumhuriyeti'nin resmi dili de Türkçe'dir. Eğitim Türkçe yapılır. Yabancı bir dili öğretmek ayrı birşeydir, yabancı dilde eğitim yapmak ayrı birşeydir. Yani İngilizceyi, Almanca'yı, Fransızca'yı, Rusça'yı öğretebilirsiniz ama eğitimi o dillerde yapmak ülkeye ihanet olur. Üstelik Kürtçe, Lazca, Çerkezce gibi dillerde eğitim yapılması, matematiğin, fiziğin, tarihin, coğrafyanın bu dillerde anlatılması Sevr özlemcilerinin işine gelir.

Anayasamızın 42. maddesi eğitim dilimizin Türkçe olabileceğini açıkça vurgulamaktadır. Ancak basına yansıdığı kadarıyla, yeni Anayasa hazırlıklarında bu hükmün değiştirileceği ve Türkçe'den başka dillerin de eğitim dili olarak kullanılabilmesinin zemininin oluşturulacağı ifade edilmektedir. Şayet tasarı bu şekliyle TBMM gündemine gelirse sizin ve partinizin görüşü ne alacaktır?

İktidara mensup olanların bunu gündeme getireceklerini sanmıyorum. Gerçi pek de güvenemiyorum. Geçmişte de biliyorsunuz Terörle Mücadele Yasası'nın 6. maddesinde terör örgütü kurucusuna af getirmek istemişlerdi. Bizim gayretlerimizle bundan vazgeçtiler. Umarım böyle birşey yapmazlar. Bu ülkeye yapılabilecek en büyük ihanet olur. Ülkeyi parçalarız, ülkenin çocukları on, on beş yıl sonra birbiriyle konuşamazlar, birbirlerine dertlerini anlatamazlar. Bu ülkeyi bölmek için illa dağa gidip eline silah almak gerekmiyor. Bu tür bir girişim de ülkenin bölünmesine yol açar. Türkiye'de eğitimin Türkçe yapılmaması üniter yapıya zarar verir.

Sizce bu tür talepler niye gündeme geliyor? Bu talepler gerçekten toplumsal ihtiyaçlardan mı kaynaklanıyor yoksa birtakım dış dayatmaların ve siyasi projelerin yansıması mı?

Türkiye kıstırılmış bir durumda. Başbakan bir taraftan Amerika ile stratejik ortak olduğumuzu söylerken, Büyük Ortadoğu Projesi'nde eş başkan olduğunu dile getirirken; bir taraftan da Amerika'nın PKK'ya destek olduğunu hepimiz biliyoruz. Bunlar, bu ülkede yeni çıkmış sorunlar değil. Osmanlı döneminde de vardı, Cumhuriyetin kuruluşunda da vardı, şimdi de var, gelecekte de olacak. Bu ülkedeki gaflet içinde olanlarla, hainlik kontenjanında olanlar her zaman yüzde 10-15 vardır. Bu kontenjan; Alparslan'ın ordusunda da vardı, Fatih Sultan Mehmet'in ordusunda da vardı, Mustafa Kemal'in ordusunda da vardı, bugün de var. Gaflet içinde olanları uyandırmamız lazım sadece. Hıyanet içinde olanlarla işimiz yok zaten.

Ana Dilde Eğitim, Bölücülük ve Anayasa Değişikliği

Musa AKKAŞ / Sivas Şube Başkanı

Dil, insanlar arasında anlaşmayı sağlayan en önemli sistemdir. Ana dil ise bireylerin öncelikle ailesinden ve de çevresinden dolayısıyla içinde yaşadıkları toplumdan öğrendikleri dildir. Bireyler maddi ve manevi bütün ihtiyaçlarını dil ile karşılarlar. Bir toplumda konuşulan dil o toplumu meydana getiren bireyler arasında çok sıkı bağların oluşmasını sağlar. Aynı dili konuşan bireyler arasında bir nevi sosyal bir akrabalık meydana gelir.

Toplum, dil ve kültür arasında çok sıkı bir ilişki vardır. Bu üçü birbirini hem etkiler hem de doğrudan veya dolaylı olarak birbirini geliştirir. Dil, bu noktada çok önemli bir işlevi - kültürün yayılması ve taşınması- yerine getirir. Kültür, dil sayesinde bir kuşaktan bir sonraki kuşağa taşınır. Kültür toplumları diğer toplumlardan ayıran en önemli özelliktir. Ortak kültür, bir toplumu meydana getiren bireyleri aynı değerler etrafında, aynı geçmişte ve aynı amaçta bir araya getirir. Dili, kültürü ve tarihi bir olan toplumlara millet (ulus) denir.

Bir ülke sınırları içinde birden fazla dil konuşuluyor olabilir. Birden fazla dilin konuşulduğu bir ülkede bireylerin hangi dille birbiriyle iletişim kuracakları, çocukları hangi dilde eğitecekleri, ticarette, ekonomide vb. birçok alanda hangi dili kullanacakları bir sorun olarak ortaya çıkabilir. Her birey onlarca ya da yüzlerce dili öğrenemeyeceğine göre ülke içindeki dillerden birinin resmî (ulusal) dil yapılması iletişimin o dil ile sürdürülmesi kaçınılmazdır. Böylece resmî dil aynı zamanda ulusal dil ve eğitim dili olur.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti, vatanı ve milletiyle bölünmez bir bütündür; sosyal bir hukuk devletidir. Bir hukuk devletinde bireylerin hak ve sorumlulukları yasalarla belirlenir. Anayasamızın üçüncü maddesinde Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin dilinin Türkçe olduğu ifade edilir. Ve bunun değiştirilemeyeceği dördüncü madde ile garanti altına alınmıştır.

O hâlde Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı olan her birey yasaların kendisine yüklediği sorumlulukları yerine getirmekle mükelleftir. Anayasamıza göre devletimizin dili Türkçe'dir. Bütün sosyal faaliyetlerde, görsel ve yazılı yayın organlarında ve eğitim-öğretimde Türkçe'den başka bir dil kullanılması mümkün değildir.

Burada anadil öğrenme hakkı ile anadilde eğitim isteklerini birbirine karıştırmamak gerekir. Yazımızın bundan önceki bölümünde de ifade ettiğimiz gibi bireyler anadillerini ailesinden ve içinde bulunduğu çevreden, topluluktan öğrenir. Bu doğal bir süreçtir. Türkçe konuşulan bir yerde doğan ve de büyüyen bir çocuk anadil olarak Türkçe'yi, Kürtçe konuşulan bir yerde doğan ve büyüyen bir çocuk anadil olarak Kürtçe'yi öğrenir. Yine belirtelim bu doğal bir süreçtir. Yani herkes anadilini öğrenme hakkına sahiptir. Nitekim ülkemizdeki Kürt kökenli vatandaşlarımız Kürtçe'yi

Ana dilde eğitim isteklerinin altında yatan gerçek nedenleri sorgulamak gerekir. Kürt kökenli vatandaşlarımız anadillerini öğrenebiliyorlar ve günlük hayatlarında kullanabiliyorlarsa anadilde eğitim (Kürtçe eğitim) yaygarası koparanların bu ısrarcı isteklerinin altında başka kötü emellerin olduğu çok açıktır.

Bu kötü emelin adı "BÖLÜCÜLÜKTÜR".

anadilleri olarak öğrenmekte ve günlük yaşantılarında da kullanmaktadırlar.

Öyleyse anadilde eğitim isteklerinin altında yatan gerçek nedenleri sorgulamak gerekir. Kürt kökenli vatandaşlarımız anadillerini öğrenebiliyorlar ve günlük hayatlarında kullanabiliyorlarsa anadilde eğitim (Kürtçe eğitim) yaygarası koparanların bu ısrarcı isteklerinin altında başka kötü emellerin olduğu çok açıktır.

Bu kötü emelin adı "BÖLÜCÜLÜKTÜR".

Bu ülkede Türkler Türkçe, Kürtler Kürtçe, Çerkezler Çerkezce, Ermeniler Ermenice vb. eğitimlerini kendi dillerinde yaparlarsa insanımız arasındaki farklar her geçen gün biraz daha artacak, ortak kültürümüz yok olup gidecektir. Bireylerin birbirleriyle anlaşabilmeleri için Türkçe, Kürtçe, Çerkezce, Ermenice vb. yani kaç tane etnisiteye dayanan dil varsa o kadar dili öğrenmesi zorunlu hale gelecektir. Bu da mümkün olmadığına göre bunun adı bölücülük değil de nedir?

Türkiye'yi bölme hevesinde olan kanlı eller yürüttükleri kanlı ve bölücü plânın bir parçası olarak "Anadilde Eğitim" isteklerini yürürlüğe koymuşlardır. PKK terör örgütü bu tür safsatalarla insanımızın zihnini bulandırmaya çalışmakta, bu milletin yüzyıllardır bir arada barış içinde yaşayan aslî unsurlarını birbirine düşürmeye çalışmaktadır.

Dil birliği, milletimizin ve devletimizin bölünmemesi demektir. Bizim olmazsa olmazımızdır. Türkçe, bu ülkede yaşayan yetmiş milyondan fazla insanımızı birleştiren harçtır. Yetmiş milyon bireyi bir araya getiren, anlaşmasını sağlayan, onları bir arada tutan, ortak amaçlarda buluşturan Türkçe'dir. Ülkemizde Türkçe'den başka bir dille eğitim yapılmasına izin vermek bu milleti, bu vatanı bölmek, PKK'nın oyununa gelmek demektir.

Ülkemiz için istenilen bu durumun örneği dünyada başka bir ülkede de yoktur. Hiçbir AB ülkesinde benzeri bir durumu göremezsiniz. Örneğin; 1790'larda Fransa'da yaşayan 28 milyon insanın en az altı milyonu hiç Fransızca bilmemekte, altı milyonu da Fransızca konuşmak ve anlamakta çok güçlük çekmektedir. Fransa'nın çeşitli bölgelerinde en az 30 değişik lisan ve lehçe kullanılmaktadır. 1794 senesinde çıkartılan bir kanun ile Fransa'da Fransızca'dan başka bir lisan konuşulması ve başka lisanlarda eğitim verilmesi yasaklanmış. Bu kanun 1958 yılına kadar tam 164 yıl yürürlükte kalmıştır.

Bu ülkede Türkler Türkçe, Kürtler Kürtçe, Çerkezler Çerkezce, Ermeniler Ermenice vb. eğitimlerini kendi dillerinde yaparlarsa insanımız arasındaki farklar her geçen gün biraz daha artacak, ortak kültürümüz yok olup gidecektir. Bireylerin birbirleriyle anlaşabilmeleri için Türkçe, Kürtçe, Çerkezce, Ermenice vb. yani kaç tane etnisiteye dayanan dil varsa o kadar dili öğrenmesi zorunlu hale gelecektir. Bu da mümkün olmadığına göre bunun adı bölücülük değil de nedir?

ABD, 80'lerin başında bir referandum sonucunda aldığı kararla İspanyolca'yı federal anlamda ikinci bir dil olarak kabul eder. Ancak bu uygulama sadece 20 yıl kadar devam eder ve şikayetler sonucunda düzenlenen ikinci bir referandumdan sonra iki resmi dilli olma kararı federal düzeyde iptal edilir. Belçika'da da durum aynıdır.

Anayasamızın 42. Maddesi şöyle der: "Türkçe'den başka hiçbir dil, eğitim ve öğretim kurumlarında Türk vatandaşlarına ana dilleri olarak okutulamaz ve öğretilemez."

Kürtçe için bu kadar ısrarla ve planlı olarak istenilen anadilde eğitim isteklerinin ülkemizde konuşulan diğer diller için aynı derecede dillendirilmemesi de çok manidardır.

Türkçe'den başka bir dilde eğitim ve yayın hakkı devletimizin üniter yapısını bozmaya yönelik olarak ülkemizin temeline konulmaya çalışılan bir dinamittir.

Anadilde eğitim tartışmalarının arka planında, daha çok terör eylemleriyle gündeme gelen PKK'nın bölücülük fikri saklıdır. Bu konu, terör örgütü PKK'nın siyasallaşması çabalarının bir parçası olarak algılanmalıdır. Anayasa değişikliğinin gündeme geldiği bugünlerde anadilde eğitim isteklerinin devletin organları ve milletçe kabul edilmesi, bu isteklerin makul karşılanması, bölücülüğün devletin kurumları ve millet ortaklığıyla yapılması demektir.

Türkiye Cumhuriyeti'nin hiçbir vatandaşı bu çirkin emele hizmet edilmesine izin vermeyecektir.

EĞİTİM DİLİ TÜRKÇE'DİR

TÜRKİYE CUMHURİYETİ ANAYASASI

Madde 42- Türkçeden başka hiçbir dil, eğitim ve öğretim kurumlarında Türk vatandaşlarına ana dilleri olarak okutulamaz ve öğretilemez.

TÜRKİYE KAMU-SEN

TÜRK EĞİTİM-SEN

SAVAŞÇI

Firdes IŞIK / Türk Eğitim-Sen Genel Eğitim ve Sosyal İşler Sekreteri

Benden öğretmenlere yönelik bir yazı istendiğinde, doğrusu bu kadar çok düşüneceğim aklıma gelmemişti. Kalemi elime aldım, öğretmenliği tanımlayabileceğimi, sorunlarından bahsedebileceğimi kafamda planladım; ama içimde beni memnun etmeyen bir his vardı.

Öğretmen deyince ilk olarak eğitim-öğretim geliyor insanın aklına. Çocuk ilk olarak ailesinden, çevresinden bir şeyler öğreniyor. Çocukluğumu hatırlıyorum birden bire… Dört çocuklu bir ailenin üçüncü çocuğuydum. Her çocuk gibi karşılaştığım her yeni şeyi anneme, babama soruyordum. İlk öğretmenimdi onlar… Beş-altı yaşlarındayken ablalarımın bana hiçbir şey ifade etmeyen şekillere bakarak bir şeyler okumasına şaşırıyordum. Benim de okula başladığımda yazılanları okuyabileceğimi söylüyorlardı. Sonra okula başladım ve nasıl olduğunu bile fark etmeden okuduğumu görmenin mutluluğunu yaşadım. Bu mutluluğu ve heyecanı hepimize yaşatan eli öpülesi öğretmenlerimizdi. Sadece okumayı öğretmekle mi kaldılar? Aileden aldığımız eğitimin, kişiliğimizin gelişmesindeki en önemliyi katkıyı onlar sağladı. Kendimi bildiğimden beri babamdan vatan-millet sevgisini, bayrak sevgisini, şanlı tarihimizi dinleyerek büyümüştüm. Öğretmenlerimi tanıyana kadar bu kavramların önemli olduğunu biliyordum sadece… Okumayı, çarpmayı-bölmeyi, büyükle-

Savaş öğretmenim; yılma, yıkılma!...Çünkü Türk çocuklarının sana ihtiyacı var. Öğretmen ordusu olmazsa millet olmaz, unutma öğretmenim. Biliyorsun ki, milli ve manevi benliğinin şuurunda olan gençlerle bu ülke kalkınır, ilerler.

re saygıyı, küçükleri sevmeyi öğretmekle kalmadı öğretmenlerim; vatan-millet sevgisini beynime, yüreğime kazıdılar. Atatürk ilke ve inkılaplarının ülkemiz için ne demek olduğunu kavrattılar.

Bu bilgiler kafamda yer ederken, yüce duyguları da yüreğimde hissediyordum. Bu kadar bilgi ve duyguyu bize nasıl kazandırdılar, bize bile fark ettirmeden? Fatihleri, Yavuzları, Mimar Sinanları, Nene Hatunları, Yunus Emreleri nasıl sevdirmişlerdi bize fark ettirmeden? Ya düşündüklerimizi ifade edebilmeyi, kendimize güvenmeyi nasıl öğretmişlerdi….Ya o gün elli altmış kişilik sınıfta üzgün olduğumu nasıl fark edebilmişti acaba?… Sorduğumuz her soruya defalarca, hiç bıkmadan usanmadan nasıl cevap verebiliyorlardı? Sonra olaylara bir çok yönden bakmamızı, doğru değerlendirmeler yapmamızı nasıl sağladı? Ellerinde sihirli bir değnek mi vardı acaba? Ben de ilerde öğretmen olmalıydım. Kesinlikle öğretmen olmalıydım; tarih olmalıydım, kültür olmalıydım, dağdeniz, gökkuşağı olmalıydım; sanat olmalıydım ve en önemlisi yol gösteren ışık olmalıydım.

Anne-baba çocuğuna, usta çırağına, ağabey-abla kardeşine hayatları boyunca kendisine, ailesine, milletine ve insanlığa hayırlı işler yapmasını öğretmiyorlar mıydı? Neden ben de öğretmen olarak, geleceğimizi emanet ettiğimiz gençlerin her konuda donanımlı olmalarında pay sahibi olmasaydım?

Ve şimdi öğretmenim; yani Oğuz Kağan'ım, Kültigin'im, Hoca Ahmet Yesevi'yim, Dede Korkut'um…

Öğretmen olunca anladım her öğretmenin bir savaşçı olduğunu. Evet her öğretmen bir savaşçıdır; ilim savaşçısı, kültür savaşçısı…Her öğretmen bir ordudur; irfan ordusudur, sevgi ordusudur…

Günümüz öğretmeninin savaşacağı o kadar çok cephe var ki…

Savaş öğretmenim, o genç beyinleri tertemiz tutmak için savaş…Onları televizyon programlarındaki kültür yozlaşmasından uzaklaştırmak için savaş…Bilgisayar oyunlarının tuzaklarından korumak için savaş…Uyuşturucudan, zararlı alışkanlıklardan, şiddetten korumak için savaş…

Savaş öğretmenim; yılma, yıkılma!...Çünkü Türk çocuklarının sana ihtiyacı var. Öğretmen ordusu olmazsa millet olmaz, unutma öğretmenim. Biliyorsun ki, milli ve manevi benliğinin şuurunda olan gençlerle bu ülke kalkınır, ilerler.

"Kim var?" dendiğinde sağına soluna bakmadan, fert fert "Ben varım!" cevabını veren gençleri sen yetiştirdin öğretmenim.

Diren öğretmenim! Ne olursun yorulma, yılma! Kendini tanıyabilmek için, sorgulayabilmesini öğrenmek için, ülkemizi çağdaş medeniyetlerin üstüne çıkarabilmek için gençlerimizin sana ihtiyacı var çünkü…

Biliyorum, her sınıfa girdiğinde kırk elli öğrenci var ilgi ve istekleri farklı, düşünceleri farklı, yaşadığı çevre farklı…Hepsinin ayrı ayrı özellik-

leri var, biliyorum. Hepsini farklılıklarıyla sev öğretmenim, onların sevgiye ihtiyacı var öğretmenim…

Yorulmak, bıkmak, tükenmek yok öğretmenim! Kendilerini doğru ifade edebilmek için, sorunlara çözüm üretebilmek için, ufuklarını açmak için sana ihtiyacı var gençlerimizin…

Üstat Necip Fazıl: "Lafımın dostusunuz, çilemin yabancısı/Yok mudur sizin köyde, çeken fikir sancısı?" diyor. Ben biliyorum öğretmenim, çileye yabancı olmadığını, bütün sancıları çektiğin gibi fikir sancısını da senin çektiğini…

Karanlıkları ışığınla aydınlat öğretmenim! Dünya ve ülkemizin nereye gittiğini görüyorsun öğretmenim, neler yapılmak istendiğini biliyorsun öğretmenim. Bunun için durma, didin, çalış öğretmenim! Bu ülkenin sana ihtiyacı var öğretmenim…

Hızla değişen, gelişen bu dünyada milli, manevi, ahlaki ve kültürel değerlerimize sahip çıkarak ilmi ve teknolojik gelişmelerde söz sahibi olabilmeyi gençlere sen vereceksin öğretmenim… Bunun için yorulmak yok, tükenmek yok öğretmenim!

Yıllarca 24 Kasımlarda hamasi nutuklarla bu eğitim-öğretim ordusunun hiçbir probleminin çözülmediğini fark ettim öğretmenim.. Başöğretmen Atatürk'ün 1922'de yaptığı konuşmayı hatırla öğretmenim…

"Ordularımızın kazandığı zafer, sizin ve sizin ordularınızın zaferi için yalnız zemin hazırladı. Hakiki zaferi siz kazanacak ve sürdüreceksiniz ve mutlaka muvaffak olacaksınız! Ben ve sarsılmaz imanla bütün arkadaşlarım, sizi takip edeceğiz. Ve sizin tesadüf edeceğiniz engelleri kıracağız." Atatürk, bu sözüyle Türk öğretmenlerinin çalışmalarıyla ülkemizi her yönüyle geliştirerek zaferlere imza atacağına inancını vurgulamıyor mu, ama bu arada öğretmen bir engelle karşılaşırsa, o engeli yok edeceklerini de söylemiyor mu öğretmenim? Böyle bir anlayışta kendini güvende hisseden cumhuriyet öğretmeni, gerçekten azim ve hevesle çalışarak vatan sevgisiyle yoğrulmuş gençleri yetiştirmedi mi öğretmenim? Şimdi sıra sende öğretmenim… Savaşa, zaferler kazanmaya devam öğretmenim… Bütün engellere rağmen savaşa devam… Biliyorum siyasi irade önündeki engelleri kaldırmak için elinden gelen çabayı göstermiyor, ama olsun öğretmenim durmak yok, savaşa devam…

Bu ordu hak ettiği yerde değil, biliyorum öğretmenim… Ama sen yine de durma, çalış, çabala! Çünkü gelecek gençlere, gençler sana emanet öğretmenim!

Atatürk, "En mühim ve feyizli vazifelerimiz, eğitim ve öğretim işleridir. Eğitim ve öğretim işlerinde mutlaka muzaffer olmak lazımdır. Bir milletin hakiki kurtuluşu ancak bu surette olur." diyerek ülkemizi yönetenlere yol göstermiyor mu öğretmenim?

Kurtuluşumuzun eğitim ve öğretim olduğunu anlamıyorlar mı ki, eğitimimizi siyasallaştırıyorlar, millilikten uzaklaştırıyorlar öğretmenim… Bir milletin kurtuluşunun, ilerlemesinin, gelişmesinin kaynağının eğitim-öğretim olduğunun bilinmesine rağmen eğitimin ve eğitimcinin sorunlarının çığ gibi büyüdüğünü biliyoruz öğretmenim…

Bütün bunlara rağmen dayan öğretmenim, yıkılma, yorulma! Ailesini, milletini, vatanını seven; bu ülkeye hizmeti en büyük görev bilen doktorları, sanatçıları, politikacıları ve hepsinden önemlisi öğretmenleri sen yetiştireceksin öğretmenim… Bunun için, bezmek, yorulmak yok öğretmenim…

Biliyorum öğretmenim; derdin çok, maddi ve manevi sıkıntıların çok… Aldığın parayla ay sonunu getiremiyorsun, çoluk çocuğunun zaruri ihtiyaçlarını bile karşılayamamanın yüküyle eziliyorsun, hiçbir zaman iki yakan bir araya gelmedi, biliyorum öğretmenim…

Her şey bir yana mesleğine itibar kaybettirildi, biliyorum… Öğretmenliğin saygınlık, onur, ideal olduğunu biliyorum öğretmenim… Geleceğimizi şekillendiren, ülkemize faydalı nesiller yetiştiren ve bundan da gurur duyan öğretmene itibarının iade edilmesi gerektiğini de biliyoruz öğretmenim…

Bütün olumsuzluklara karşın bütün onurunuzla, erdeminizle Alperenleri, Alparslanları, Mevlanaları yetiştirmeye devam edeceğinizi biliyorum öğretmenim… Türk gençlerinin yüreklerine gül tohumlarını serpmeye devam edeceğinizi, bayraklaşması için vatan, millet, bayrak sevgisini vermeye devam edeceğinizi biliyorum öğretmenim.

Biliyorum, çünkü ben bir öğretmenim…

Yrd. Doç. Dr. M. Hanifi BOSTAN / İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı

Memur yan gelip yatmıyor; Alınterinin Karşılığını Alamıyor

5 Ekim 2007 tarihli basın yayın organlarında yer alan habere göre; "Kamu çalışanlarının" 2008 yılında "hafta sonlarında 104, milli ve dini bayramlarda da 11 gün" olmak üzere toplam "115" gün tatil yapacağı belirtiliyor.

Bu haber verilirken 115 günlük tatilin yalnız **"kamu çalışanları" yani memurlar** tarafından yapılacağı hususu öne çıkarılıyor. Söz konusu yaklaşım doğru değil. Devlet sektöründe yalnız kamu çalışanları değil, aynı zamanda işçiler de çalışmaktadır. Bu tatillerden yalnız kamuda çalışan memurlar ve aynı zamanda özel sektörde çalışanlar da yararlanmaktadır.

Tatil günlerini belirleme hakkı devlet memurlarının elinde değildir. Bu tür düzenlemeler hükümetler tarafından yapıl-

Ülkeler	Memur Sayısı	Nüfusa Oranı
Avusturya (2000)	441.560	5.44
Kanada (2000)	2.548.137	8.15
Çek Cumhuriyeti (2000)	715.858	6.96
Finlandiya (2000)	536.632	10.4
Fransa (2000)	4.819.300	8.18
Almanya (2000)	4.364.100	5.27
Yunanistan (2000)	270.897	2.56
Macaristan (2000)	791.436	7.80
İrlanda (2000)	235.326	6.19
İtalya (2000)	2.275.946	3.95
Hollanda (2000)	828.033	5.20
Yeni Zelanda (2000)	205.305	5.37
İspanya (2000)	1.552.838	3.88
ABD (2000)	20.572.000	7.46
Türkiye (2000)	**2.197.152**	**3.34**
Türkiye (2007)	**2.438.000**	**3.25**

maktadır. Kamu çalışanları için tatil dönemleri birer kâbustur. Nitekim aldığı maaşla ay sonunu getiremeyen kamu çalışanlarının büyük bir çoğunluğu senelik izinleri döneminde tatile çıkamamakta, dini ve milli bayramlarda eş ve dostunu ziyaret edememekte ve çocuklarını sevindirememektedir. Kamu çalışanları açlık sınırında aldığı maaşla ölüm-kalım savaşı vermektedir.

Bu ülkenin başı ne zaman bir sıkıntıya girecek olsa, suçlu arama telaşında olanların çoğunluğunun parmakları Memur'a uzanır. Bu kötü tiyatro son zamanlarda iyiden iyiye ısıtılıp ısıtılıp sahneye konmaya başlandı. Bu konuda eksik ve yanlış bilgiler vererek kamuoyunu yanıltan, memuru adeta "Devleti batıran düşman" gibi göstererek **"memur kellesi isteyenlerin"** sakat fikirleri şu: **Devlet Memurları, Devlet'in (ve toplum'un) bütün gelir kaynaklarını yutmakta ve "yan gelip yatarak" para kazanmaktadır.**

Bu saçma fikrin ne kadar yanlış, art niyetli ve maksatlı olduğu OECD ve Dünya Bankası raporlarından açıkça ortaya çıkmaktadır.

OECD (Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Teşkilatı raporuna göre, Türkiye'deki memur sayısı, değil fazla olmak dünya standartlarının bile altında bulunmaktadır. Bu konuda Türk Basınında da yer alan OECD raporlarına göre bazı ülkelerdeki (ülkelerin merkezi idare, eyaletler ve yerel yönetimlerdekiler dahil olmak üzere) memur sayılarının nüfusa oranları) şöyledir:

Bu duruma göre, açıkça ortaya çıkmaktadır ki:

1- Türkiye'de Kamu'da istihdam edilen memur sayısı, dünya ölçeğinde, "çok" değil "az" bile kalmaktadır.

2- Devletin ekonomik sıkıntısının ve Krizlerin kaynağı ve müsebbibi "devlet memurları" değil ancak "kötü devlet yönetimi"dir.

3- Devlet memurlarının sayısını bilinçsizce azaltmak isteyenlerin bunu devleti tıkama noktasına getireceğini de bilmeleri gerekmektedir. Ayrıca dünya ölçeğinde sayıca az olan **Devlet Memurlarımızın büyük çoğunluğunun eline "maaş" diye verilen paranın neredeyse "sadaka" haline dönüştüğünü görmezlikten gelmeyerek bunun da gözlerine batmaması ve daha insaflı ve daha dürüstçe konuşmaları ve çalışanların alın terlerinin karşılığını vermeleri gerektiği hususu devlet yöneticisi olmanın en önemli göstergesidir.**

Avrupa ülkeleri ile Türkiye mukayese edildiğinde, ülkemizin en çok çalışan ve en az ücret alan çalışanlara sahip ülke olduğu ortaya çıkmıştır.

DİE'nin hane halkı anket sonuçlarına göre, Türkiye'de ücretli çalışanların haftalık fiili çalışmaları 1996 yılında mesai hariç 42 saat iken; 2002 yılının ikinci döneminde 42,5 saat olarak belirlenmiştir. Yıllık ortalama ise 1996'da 2184 saat, 2002 yılında 2210 saate yükselmiştir. Mesai ile birlikte 2002 yılı ortalaması ise 2314 saat olarak belirlenmiştir. **Avrupa ülkeleri ile Türkiye mukayese edildiğinde, ülkemizin en çok çalışan ve en az ücret alan çalışanlara sahip ülke olduğu ortaya çıkmıştır**. Nitekim 2001 yılı için yıllık ortalama fiili çalışama süreleri Belçika'da 1528, Çek Cumhuriyeti'nde 2000, Danimarka'da 1482, Hollanda'da 1346, Norveç'te 1364 saat iken; Türkiye'de bu rakam 2204,8 saat olduğu tespit edilmiştir.

Dünya Bankasının 2006 yılı dokümanına göre, Türkiye de haftalık çalışma saati diğer ülkelere nispetle yüksek olduğu ifade edilmektedir. **Yine OECD'nin 2007 raporuna göre; Türkiye de öğretmenlerin yıllık çalışma saatleri toplamı 1808 saat iken, Estonya da 1225, İskoçya da 1365, İspanya-da 1425, Portekiz de 1540, Çek Cumhuriyetinde 1659, Hollanda da 1659, Danimarka da 1680, Almanya da 1742, Yunanistan da 1762, İsveç'te 1767 saattir.**

Ancak buna mukabil ülkemizde **öğretmenler ve öğretim üyeleri OECD ülkelerinde çalışan eğitim çalışanlarının aldığı maaşın üçte biri kadar bile maaş alamamaktadırlar.**

Hükümetin ve TBMM'nin bu tabloyu göz önüne alarak kamu çalışanlarına hak ettikleri maaş artışını yapmaları ve ülkenin refah payından da gerekli dilimin bu kesime verilmesi artık kaçınılmaz bir olgu haline gelmiştir.

Bizden hatırlatması…..

Yeter Artık

Kamil KÖSE / Adana 2 No'lu Şube Başkanı

Şırnak'ta 12 şehidin daha kanları kurumadan, katliamın acısı dinmemişken, PKK'lı teröristler, şimdide Şırnak, Küpeli Dağı bölgesinde operasyona çıkan askeri birliğe, saldırıda bulundu. Saldırıda Bolu Komando Tugayı'na bağlı 1 astsubay ve 12 asker şehit oldu. Diyarbakır'ın Lice ilçesinde meydana gelen patlamada 1 astsubay şehit oldu. Şırnak'ta da meydana gelen mayın patlamasında bir uzman çavuş şehit oldu.

Saymakla bitmeyen sıra kime gelecek? Kimin ocağı sönecek? Ateş düştüğü yeri yakıyor. Kaç KINALI KUZU Al Bayrağa sarılı gelecek ? Sonu nereye varacak? Bir avuç çapulcuya koskoca Türkiye Cumhuriyeti Devleti eli kolu bağlı teslim mi olacak? Yetkililer günü birlik politikalarıyla gereken tedbirleri almayarak acizlik mi gösterecek? Şehit haberinin gelmediği gün kalmadı. Şehit haberleri artık, neredeyse vaka-i adiyeden oldu. Toplumsal tepki azaldı. Ülkeyi yönetenler terörü önlemek adına ortaya hiçbir ciddi tedbir koymazken, şehit törenlerinde söylenen birkaç kuru söz dışında hemen hemen hiçbir şey yapılmamaktadır.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti bağımsız bir devlettir. Bağımsızlık, ülke ve millet-le ilgili her kararı kendi başına alabilmek ve uygulayabilmektir. Ancak, terör konusunda sağlam bir iradenin bugüne kadar ortaya konmamış olmasını üzülerek görüyoruz. PKK Terörünün Kuzey Irak'tan beslendiği gün gibi aşikârken, bugüne kadar Kuzey Irak'a ait bir tedbir ortaya konmamıştır. Habur sınır kapısı hala açıktır. En basit tedbirler bile maalesef alınamamıştır. Kuzey Irak'a girilemeyeceği garantisinin Amerika'ya verildiği, muhalefet partileri tarafından seslendirilmektedir. Anaların yüreği dağlanırken, her gün üç-beş vatan evladı toprağa düşerken, yetkililerin, sonuç alıcı tedbirleri hayata geçirmemesi Güvenlik kuvvetlerimiz bir yandan PKK belası ile mücadele ederken, bebek katillerinin oluşturduğu bu örgütün kirli uzantıları her türlü iddialarını TBMM çatısı altında dile getirir olmuştur. Sözde bir takım sivil toplum örgütleri, sendikalar alenen PKK taşeronluğu yapmakta ve maalesef bir takım çevrelerden de bilerek veya bilmeyerek destek almaktadırlar. Güvenlik güçlerimiz PKK ile dağda mücadele ederken, onca şehit verirken, PKK yandaşları, düz ovada her türlü faaliyeti elini kolunu sallaya sallaya yapmakta, PKK iddialarını kamuoyu gündemine pervasızca taşıyabilmektedir.

Yüce Türk Milletinin sabrını zorlayan hain saldırılar karşısında, gün birlik olma günüdür. Devletin icra organı Hükümet hemen- acilen- derhal önlemini almalıdır. TBMM derhal toplanarak ne gerekiyorsa, sınır içi sınır dışı hareket hemen yapılmalıdır. Silahlı kuvvetlerimiz bu çapulculara gerekeni yapacak güç ve kudrete sahiptir. Gerekli hareket derhal yapılmalıdır.

Hükümet neden yavaş davranmaktadır? Anlamakta güçlük çekmekteyiz.

Yoksa ABD den icazet mi beklemektedir? Türk Milletinin bilgisi dışında gizli bir antlaşmamı yapılmıştır? Merak ediyoruz. Hükümet bu noktada Yüce Türk Milletine açıklama yapmalıdır.

Bu bağlamda, toplumun her kesimi bir

araya gelerek teröre karşı acil tedbirler almalıdır. Toplumun her kesimi koşulsuz, amasız ya da ancaksız terörü kesin dille kınamalı, teröre karşı mitingler, toplumsal gösteriler düzenlenmelidir.

PKK ile mücadeleden, sadece dağda savaşılarak sonuç alınamayacağı çok açıktır. Dolayısıyla PKK'yı besleyen, fikri ve lojistik destek veren tüm sözde kurum ve kuruluşlar ve bazı taşeron medya kuruluşları tespit edilerek faaliyetleri durdurulmalı ve bataklık kurutulmalıdır.

Bu tedbirlerin alınmaması durumunda, milletimizin kendi öz vatanında güvenlik, huzur ve bağımsızlık içerisinde yaşaması gün geçtikçe tehlikeye girmektedir. PKK terörüne sessiz kalındığı müddetçe, sıranın hangimize, hangimizin evladına geleceği belli değildir. Yılanın başı, artık ezilmeli ve AKAN KAN DERHAL DURDURMALIDIR.

Terörün arkasındaki, yanındaki içeride ya da dışarıdaki bütün uzantılarıyla birlikte şer odakları tespit edilmeli, Tespit edilenler milletimizle paylaşılmalı, kökü kurutulmalıdır.

Terör örgütünün ekonomik, kültürel, siyasi, insan kaynağı derhal tespit edilmeli, söz konusu kaynaklar milletimizle paylaşılmalı, sağlayıcılar cezalandırılmalıdır. Bu suretle teröre katılım mutlaka önlenmelidir. Terörle anlaşma olmaz. Teröre karşı alınması gereken en önemli tedbir terör başının ezilmesidir. Bu konuda hükümeti de kararlı ve tutarlı olmaya davet ediyoruz.

Terörün en büyük korkusu yaratmaya çalıştığı korkunun bir işe yaramadığını görmektir. Bunun için de Türk Milletinin birlik ve beraberliği çok önemlidir.

Bugünden itibaren tüm Türkiye'de terörü kınamak için toplumsal tepkiler oluşmalı, tepki mitingleri düzenlenmeli, şehitlerimizin cenazelerine tüm halkımız katılmalı, cenaze törenlerinde birlik ve beraberlik mesajları verilmeli.

Türkiye Kamu-Sen olarak tüm sivil toplum kuruluşlarını, Türk milletini ve siyaseti birlik olmaya davet ediyoruz.

Türkiye Kamu-Sen olarak en kısa zamanda terörist ve terörü destekleyenlerden hesap sorulacağına inanıyor. Hesap sorulması için de her türlü maddi, manevi desteği vereceğimizi beyan ediyoruz.

Türkiye Kamu-Sen olarak bir kez daha bu mübarek günlerde şehit olan vatandaşlarımıza Allah'tan rahmet, yakınlarına ve milletimize başsağlığı diliyoruz. Türkiye Kamu-Sen olarak ilgililere ve yetkililere bir kez daha sesleniyoruz. YETER ARTIK !... BİTİRİN ŞU TERÖRÜ …

Sendikalardan Geçinenler, Sendikacı Geçinenler ve Sendikacılar

Turgay ÇELİKTEN / Burdur Şube Sekreteri

Çalışanlar meslek guruplarının çalışma şartlarını iyileştirmek, sosyal kültürel ve ekonomik kazanımlar sağlamak için bir araya gelerek güç oluştururlar. İşte bu güç sendikaları ortaya çıkarır. Ülkemizde sendikalaşma, gerek üyeleşme bakımından gerekse grev ve siyasete katılım hakkının olmaması gibi olumsuzluklardan dolayı istenilen düzeyde değildir. Elbette bu bir süreç işi ve süreç tamamlandıktan sonra bu kazanımlar da elde edilecektir.

Bu sürecin ne kadar sürede tamamlanacağı çalışanların sendikalara üye olma oranları ve sendikaların faaliyetleri ile doğrudan orantılıdır. İşte bu noktada "**sendikadan geçinenler**" büyük vebal sahibidir. Şöyle ki; memurlara sendikalaşma hakkı veren 4688 sayılı yasa ile birlikte şu ana kadar çalışanların yarısına yakını sendikalara üye olmuş, yarısı ise herhangi bir sendikaya üye olmamış durumdadır. Her yıl yetkili sendikalar ile Hükümet arasında yapılan görüşmelerden elde edilen kazanımlar (istenilen düzeyde olmasa da) sadece sendikalı çalışanlara değil tüm çalışanlara yansıtıldığından dolayı, hiçbir sendikaya üye olmayan bu gurup en küçük bir katkı sunmadan bu kazanımlardan faydalanmaktadır. Bu kazanımlar yapılacak yasal düzenleme ile sadece üyelere yansıtılmalı, sivil toplum örgütlerinin işlevi artırılmalıdır.

Sendikalar, temsil etmiş oldukları çalışan kesimin sıkıntılarını Hükümete aktaran ve bu noktada çözüm üreten sivil toplum örgütleridir. Bazılarının yaptığı gibi Hükümetin çalışanlarla ilgili çıkarmış olduğu olumlu-olumsuz tüm yasalara destek veren, bu vesileyle Hükümet ile olan yakınlığını kullanmak sureti ile üye toplama gayretinde olan topluluklar değildir, olmamalıdır. Aksi halde Hükümet ile var olan bu "**Sendikacı geçinenler**" topluluğu Hükümet değişikliğinde kendi kendisini imha etmeyi de baştan kabul etmiş sayılıyor demektir. Sendikacılık çalışanların tayinlerini yapan, onlara makam ve mevki dağıtan, **toplu görüşmelerde hükümete sunulmak üzere hazırlanmış olan raporlardaki birçok konunun geçmişte çözümlendiğinden bile habersiz olacak kadar** çalışanların sorunlarına duyarsız olmak demek değildir.

Başka benzer bir gurup ise; üyelerinden topladığı aidatlar ile üniter devlet yapımızı bozmaya çalıştıkları mahkemelerce tescil edilmiş olan bir gurup eski parlamentere yemek vererek, Atatürk ilke ve inkılaplarına bağlı olduklarını her fırsatta haykırmalarına rağmen, 10 Kasım günü kendilerine ait web sitelerinde Atatürk ile ilgili tek bir kelime açıklama yapmayan, ana dilde eğitim safsatası dışında hiçbir proje üretmeyen, Avrupa'daki çeşitli kuruluşlardan nemalanan ve her geçen gün kan kaybeden, sonucunda da ikiye bölünen "**sendikacı geçinen**" guruptur.

Bir de gerçek anlamda sendikacılık yapan bir gurup vardır ki, onun adı TÜRK EĞİTİM-SEN'dir. Üyelerinden iş yeri temsilcilerine, ilçe temsilcilerinden şube yönetimlerine ve genel merkezine kadar tam manada demokrasiye inanmış, katılımcı, sürekli istişare eden, amaçların tabandan tavana doğru şekillendiği, ülkenin bölünmez bütünlüğüne, Atatürk İlke ve İnkılaplarına inanan, milli bir eğitim talebi olan, çalışanların hak ve menfaatleri dışında hiçbir amaç taşımayan, içeride ne diyorsa dışarıda da aynı şeyleri diyen Türk Eğitim-Sen'dir.

Bütün bu bilgiler ışığında; "**Sendikalardan geçinen**" guruba seslenmek istiyorum; eğer siz de çözümün bir parçası olmak istiyorsanız, bu günden tezi yok Türk Eğitim-Sen'e üye olunuz. Teşhisi konulmuş olan, eğitim çalışanlarının sorunlarını birlikte tedavi edelim. Unutmayınız ki, çözümün bir parçası olmak için çaba sarf etmeyenler, çözümsüzlüklerden şikâyet etme hakkına sahip değillerdir.

HAYALLERİ OLAN İNSAN ENGELLENEMEZ...

Hamdi SALAR / Kırıkkale Şubesi Dış İlişkiler ve Basın Sekreteri

Engelliler toplumda yaşayan en dezavantajlı grup olarak nitelendirilmekte ve sürekli olarak sosyal hayatın tüm alanlarında engellerle karşılaşmaktadırlar. Bu engeller kişileri, fiziksel eksikliklerinden kaynaklanan engellerden daha fazla kısıtlamaktadır.

Bugün ülkemiz nüfusunun %12'sinin engelli olduğu belirlenmiştir. Bu da 8,5 milyon birey demektir. Birde aileleri hesaba katılırsa nüfusun (35 milyon) hatırı sayılır bir kısmının engellilikten etkilendiği anlaşılmaktadır.

Nerede ise ülke nüfusunun yarısını oluşturan engelli bireyler ve aileleri gerekli bilinçlenme ve eğitimden uzak olmaları nedeni ile bugüne kadar yeterli kamuoyu oluşturamamışlardır.

Bizim toplumumuz içe dönük bir toplumdur. Bu nedenle özürlüsünü hep saklamıştır. Kurumlar, dernekler, sivil toplum kuruluşları bu konuda çırpınmalarına rağmen özürlüye olan olumsuz toplum bakışını değiştirememiştir. Kaderine terk edilen engelliler ve engellisine bakmakla yükümlü aileler bu konuda yeterli bilinçlenmeye sahip değillerdir.

Kendimde engelli olmam sebebi ile hassas olduğum bu engellilik konusunda neler yapabileceğimizi düşündük. Gençlik ve engellilik konusunda çalışan ekibimizle bir dernek kurmaya karar verdik. Öyle ya sivil toplumculuk, aynı zamanda toplumun yel değirmenleri ile savaşmak demektir. **Engelsiz Yaşam ve Gençlik Derneğimizi** hayata taşıdık. www.eygenc.org sitemizi merak edenler gezebilir.

Derneğimiz, çiçeği burnunda olmasına rağmen rüştünü ispatlayan bir dernektir. Derneğimizin hazırlamış olduğu "Genç Aktörler" isimli proje, Başbakanlık Devlet Planlama Teşkilatı Avrupa Birliği Eğitim ve Gençlik Programları Merkezi Başkanlığı tarafından kabul edilmiştir. Projemizin Gençlik Programları kapsamında Kırıkkale'den kabul edilen tek proje olması, bizlere ayrıca mutluluk vermektedir.

Bu Gençlik Programı kapsamında kabul edilen uluslararası projemize **Kırıkkale**'nin ev sahipliğinde 5 Avrupa ülkesi de ortak olmuştur. Belçika, İtalya, Yunanistan, Litvanya ve Latvia'dan katılan gençlerle 40 kişilik bir ekip projeyi Kırıkkale'de hayata geçirecektir.

Vücudumdaki engelden ziyade insanların düşüncelerindeki "engellerden" dolayı zarar görmek sivil toplumcu yönümü daha da kamçılıyor. Bu sebeple de düsturum **"Hayalleri olan insan engellenemez..."**

Sizde başarıya giderken önünüzde engellerle karşılaşıyorsanız, gelin güç olalım birlikte yıkalım engelleri! İsteğimiz engelsiz yaşam.

Albert Einstein'in aklımdan çıkmayan çok sevdiğim bir sözü var. **"Dünya; kötülük yapanlar yüzünden değil, seyirci kalıp hiç bir şey yapmayanlar yüzünden tehlikeli bir yerdir"**

Toplumun Ahlak Yapısında: ADALET

Oğuz Atakan KILIÇ

Adalet; insanın tarih boyunca ısrarla aradığı ve semavi kitapların da özellikle vurguladığı deontolojik bir kavramdır. Kur'an'ın dört esasından biri de "adalet"tir. "Adalet-i mahza"yı ifade eden "Birisinin hatası ile başkası cezalandırılamaz", "Hak haktır, büyüğüne küçüğüne bakılmaz. Bir fert, umumun selameti için dahi feda edilmez. Toplumun selameti için ferdin hayatı veya hakkı feda edilemez. Hem bir masumun hakkı, bütün halk için dahi iptal edilmez." şeklindeki Kur'anî yaklaşımın insanı merkeze alan "hukuk devleti" arayışlarına yeni açılımlar kazandıracağını düşünmekteyiz.

Zira, hukukun temel dinamiklerinden olan "adalet" kavramının özüne uygun pratik uygulama alanları bulamaması, bizde de son zamanlarda olduğu gibi, tartışmalara neden olmaktadır. Hukukun biçimsel karakterini oluşturan pozitif (mer'i) hukukun bir anlamda insan haklarının gerçekleşmesi olarak niteleyebileceğimiz "adalet"i sosyal realitelere uygun olarak hayata aktaramaması bu tartışmaların özünü oluşturmaktadır

Tarihsel planda otoriter, totaliter yapıların kendi varlıklarını devam ettirebilmek adına, meşruluklarını hukukla bağdaştırarak adaleti kendi çizdikleri sınırlar içine hapsetmelerinin o sınırlar içinde sıkışmış "sosyal yapı"nın aradığı adaletle veya ideal adalet anlayışıyla nasıl örtüşeceği de cevap bekleyen sorulardandır.

"Adalet" kavramı, siyaset bilimi, tarih felsefesi ve hukuk dışında, İslam düşünce sisteminde; ahlak, fıkıh, hadis ve ontoloji alanlarında da birbirine yakın anlamlarda kullanılmış bir terim olarak da incelenmelidir. Zira, Kur'an-ı Kerim'de ve hadislerde genellikle düzen, denge, denklik, eşitlik, gerçeğe uygun hükmetme, doğru yola iletme, takvaya yönelme, dürüstlük, tarafsızlık gibi anlamlarda kullanılan "adalet" kavramı, "İsm-i Adl"in bir cilvesi olarak yaradılışta da, insanın fizyonomik yapısı ve kainattaki uyumu, ahengi ve estetik görünüşü ifade etmektedir.

Şu veya bu davada, insanlar arasında vuku bulan ihtilaflarda neyin doğru, neyin yanlış (ya da haklı veya haksız) olduğunu karara bağlamak da adalet olarak adlandırılır. Bu, ya haksızlığa uğrayanın (mağdur) zararını telafi etmek, ya da haksızlık yapanı cezalandırmak suretiyle yerine getirilir. Bu anlamda adalet mağdura maddi veya manevi "te'diye/ödeme", hak ve hukuk ihlal edene de yine maddi veya manevi "ceza" takdir etmekle tahakkuk eder.

Genel anlamda "adalet", hükümran devletin kendi uyrukları arasındaki uyuşmazlıkları veya anlaşmazlıkları kanuna göre -hukukun ruhuna uygun olarak yapılan kanunlar- bir hükme bağlama işiyle ve toplum aleyhine tutumları olan insanları kanun temelinde engelliyici tedbirler alma işiyle uğraşan belli bir güvenilir organa bırakma fonksiyonu olarak anlaşılır. Bu an-

Adalet ister istemez toplumun örgütlenme biçimiyle ilgilidir, her nasıl işliyor ve iş görüyorsa toplumun hukuk anlayışını yansıtır. Nihayetinde en gelişmiş ve üst bir aygıt olarak devlet bir örgütlenme biçimidir; hukuk da örgütlenmiş bulunan insanların ve sosyal grupların yaşama biçimlerini düzenleyen, kendi çerçevesi içine alan bir tekniktir.

lamda adalet terimi, "yargı gücü"nü ifade eden diğer kelimelerle karıştırılır. Çünkü modern toplumlarda adalet hem bir faaliyet (adalet dağıtma faaliyeti), hem bir teşkilat (bir ülkedeki mahkemeler ve yargı görevlileri) olarak algılanır

Bunun yanında "siyasi adalet"ten de bahsetmek mümkündür. Bir anlamda adalet bütünüyle siyasidir. Çünkü siyaset iktidar ilişkisini düzenler. İktidar ise gücün temerküzü, dağıtımı ve kullanımıyla ilgilidir. Hukukun siyasetle ilişkisi, yargının siyasetle olan ilişkisinden farklıdır. İnsanlar sorunlarını, arzu ve taleplerini meşru/yasal siyaset yoluyla dile getirir ve karşılanmasını isterler ki, buna "pozitif siyaset" denir. Pozitif siyasetin olmadığı yerde, yöntemi şiddet, baskı, zorbalık ve terör demek olan "negatif siyaset" iktidar ilişkisini belirlemeye başlar. Meşru siyaset, taleplerin hukuki nitelik ve değer kazanmasını sağlayan en önemli ve gerekli alandır. Bu çerçevede hukuk siyasetle doğrudan ilgilidir. Hukukun amacı olan adaleti dağıtan veya tahakkuk ettiren yargıdır. Yargının adaleti tahakkuk ettirmesi anlamında fonksiyonlarını yerine getirmesi için siyasetten uzak ve korunmuş olması lazımdır. Yani siyasetten uzak olması gereken hukuk değil, yargıdır.

Adalet ister istemez toplumun örgütlenme biçimiyle ilgilidir, her nasıl işliyor ve iş görüyorsa toplumun hukuk anlayışını yansıtır. Nihayetinde en gelişmiş ve üst bir aygıt olarak devlet bir örgütlenme biçimidir; hukuk da örgütlenmiş bulunan insanların ve sosyal grupların yaşama biçimlerini düzenleyen, kendi çerçevesi içine alan bir tekniktir. Fakat terimin özel anlamı bunun dışında şekillenmiştir. Bir ülkenin siyasi iktidarına verilecek zararları karara bağlayacak şekilde adli organların uzmanlaşması şeklinde anlaşılmaktadır. Siyasi adalet, siyasi kişiliklere karşı olduğu kadar siyasi rejime ve onun unsurlarına karşı işlenen suçlara da yönelmiştir.

DİRİLİŞ

Mehmet ÇOLAK

Yüce Türk Milleti!

Türk Milleti'nin birlik ve beraberlik ruhuna; Türklük gurur ve şuuruna en fazla sahip olunması gereken şu günlerde ben de birkaç şey söylemek istiyorum.

Öncelikle 20 Ekim Cumartesi gecesi ülkemizin birlik ve beraberliğini bozmak ve yüce devletimizi yıkmak isteyen hainlerle girdikleri çatışmada "Ölümsüzlük Mertebesine" ulaşan şehitlerimizi rahmetle ve minnetle anıyorum. İnsan kılığına girmiş bir grup sırtlan, alçalabildikleri kadar alçalmış, kahpeliğin doruklarına ulaşarak ekmek yedikleri ellere kurşun sıkmışlardır.

Bu son olayda göstermiştir ki; geçmişte hep var olmuş kıyamete kadar da hep var olacak olan Türk düşmanları, bu milleti yok etmek için ellerinden gelenleri yapacaklardır.

Hatırlayınız; Haçlı Seferleri ile Avru-pa'nın ne kadar soysuzu varsa hepsini toplayıp üstümüze gelenler, Osmanlı Devleti birazcık zayıflayınca onu parçalama planları yapanlar, Millet-i Sadıka denilen Ermenileri kışkırtarak katliamlar yaptıranlar, dün Asala'yı bugünse PKK'yı kurarak destekleyenler hep aynı mihraklar.

Ancak onların bilmediği bir şey var. Karşılarındaki alalade bir millet değil, yüce Türk Milleti'dir. İnsanlık tarihine kahramanlık nedir öğreten millettir.

Tarihin hiçbir devrinde boyunduruk altına girmemiş asil milletim bugün de düşmanlarına ram olmayacaktır. Yer yarılsa, gök parçalansa, güneş kararıp sönse, yıldızlar mermi olup üzerimize yağsa bizler korkmayacağız. Şair diyor ki;

"Yastığımız mezar taşı, yorganımız kar olsun.

Biz bu yoldan döner isek namus bize ar olsun."

Ben de diyorum ki, yeryüzünün bütün ordularını toplayıp gelseler hatta ve hatta mezarlardaki ecdatlarını da çıkarsalar Türk Milleti ile baş edemeyeceklerdir.

Vatan, millet, ezan uğrunda ölmeyi şeref sayan ve düğüne gider gibi ölüme giden asil milletim asla ve asla vatanını çapulculara bırakmayacaktır.

Evet… Ben Türk Milleti'yim! Yeryüzünde savaş sanatını yazan milletim.

Çanakkale'de tonlarca mermi yağıyor üzerime bir adım geri atmıyordum. Erzurum'da Nene Hatun'um satır sallıyorum Ruslara. Antep'te Şahin Bey'im şehit düşüyorum köprü başında. Maraş'ta Sütçü İmam'ım kurşun sıkıyorum namus düşmanı Fransız'a.

Ve ben Mehmetçiğim, sırtlanlarla vuruşuyorum güneydoğu'da. Şehit oluyorum Dağlıca'da.

Fakat ne gam var ne keder. Biliyorum ki, ben düşmeden yerimi başkaları alacak. Bu bayrak inmeyecek. Bu ezan susmayacak ve yüce Türk Milleti ebediyen var olacak.

Değerli gönüldaşlarım, hepimiz çok doluyuz. Öfkemiz çok büyük. Vatanımıza kast etmeye çalışan hainler yiğit Mehmetçiklerimizin kanını akıtmaya devam ediyorlar.

Ancak tek bir teslimiz var. Gencecik yaşlarında bu vatanı korumak için makamların en yücesi olan "Şehitlik Mertebesine" ulaşan yiğit kardeşlerimiz şu an cennet bahçelerini süslüyorlar. Hayır! Onlar ölmediler. Zira Kur'an-ı Kerim "Onlara ölüler demeyiniz, zira onlar diridirler. Fakat siz bilmiyorsunuz" buyurmaktadır.

12 kardeşimizi şehit eden kahpeler iyi bilsinler ki, onların yerini almak için sabırsızlanan 70 milyon Türk evladı var. Yeryüzünde tek bir Türk kalıncaya kadar onlarla mücadele edeceğiz.

Sevgili Kardeşlerim;

Büyük Türk Hakanı Metehan'ın sözleriyle bitirmek istiyorum.

"Ey Asil Türk Milleti! Titre, titre ve kendine gel." Daha ne kadar sürecek bu ölüm uykusu kendine gel dünya seni bekliyor. Kendine gel mazlum milletler seni bekliyor. Kendine gel Filistin, Dağlık Karabağ, Doğu Türkistan, Kerkük seni bekliyor…

Dünya senin adaletine hasret. Analar yaşlı gözleriyle seni bekliyor. Asırlar var ki, bu ölüm uykusundasın.

Sana ecdadının ağzıyla sesleniyorum;

Titre, titre ve kendine gel!

Ya Bu Kanı DURDURUN Ya...!

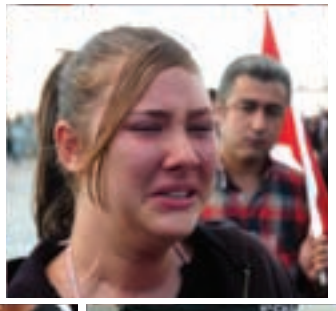

2008 Yılı Bütçesi Hayal Kırıklığı Yarattı

TBMM'de 2008 yılı bütçesi ile ilgili görüşmeler başladı. Ancak 2008 yılı bütçesi eğitimcileri memnun etmedi.

2008 yılı bütçesinden Milli Eğitim Bakanlığı'na 22,9 milyar YTL pay ayrılmıştır. Ancak bu payın büyük bir kısmı personel giderlerine harcanmaktadır. Hal böyle olunca, bütçede yine İMF ve Dünya Bankasının ağırlığı ortaya çıkmıştır.

Her alanda olduğu gibi mali alanda da direktiflerle hareket eden hükümet, bu yıl da eğitimi arka plana atmıştır. Zira Milli Eğitim Bakanlığı'na ayrılan oran, eğitimin temel ihtiyaçlarını karşılamaktan oldukça uzaktır. Okul, derslik, öğretmen açığı öğrenci sayısının artmasıyla birlikte biraz daha büyümektedir. Öte yandan okullarımızın önemli bir kısmı maddi imkansızlıklar dolayısıyla bilgisayarsız, laboratuarsız ve kütüphanesizdir. Ders araç-gereçleri öğrencilerin beklentilerine cevap vermemektedir. Hala öğretmensiz okul, okulsuz köyler bulunmaktadır.

Oysa insana yapılan yatırım öncelikli olmalıdır. Bir ülkenin kalkınması, uluslararası alanda rekabet edebilmesi eğitilmiş insan gücüne bağlıdır. Şayet sınırlı kaynaklarla insan eğitmeye kalkarsanız, verim elde edemezsiniz. Kaliteli eğitim vermek, kalifiye insan yetiştirmek eğitime yapılan yatırıma bağlıdır.

Ne yazık ki siyasi erk, sık sık "Milli Eğitime en çok bizim iktidarımız döneminde pay ayrıldı" şeklinde övünmektedir. Ancak; Türkiye örnek alınan AB ülkelerinin o kadar gerisindedir ki, bu ayrılan bütçe, eğitimin dağ gibi sorunlarının yanında hiçbir anlam ifade etmemektedir. Bakınız; Türkiye'de OECD standartları göz önüne alındığında ilköğretimde derslik açığı 199 bin 354, ortaöğretimde ise 41 bin 779'dur. Çağ nüfusunun tamamının okula gitmesi durumunda ise derslik açığı okul öncesinde 229 bin 187, ilköğretimde 218 bin 366, ortaöğretimde ise 66 bin 729 olacaktır.

Öğretmen açığı ise; OECD standartlarına göre öğretmen açığı ilköğretim 239 bin, ortaöğretimde ise 66 bin 975'dir. Bu rakamlara çağ nüfusu da eklendiğinde öğretmen açığı ilköğretimde 263 bin 88, ortaöğretimde 112 bin 184 olacaktır.

6-16 yaş grubu arasında 1 milyon 723 bin 504 öğrenci okula gitmemektedir. Bunun 1 milyon 210 bin 55'ini kız öğrenciler oluşturmaktadır. Üstelik, OECD ülkelerinde yükseköğretimi bitirenlerin oranı Türkiye'dekinin ortalama 3 katıdır. OECD ülkelerinde devlet bütçelerinden eğitime ortalama yüzde 13.3 oranında pay ayrılırken, bu rakam Türkiye'de 2007 bütçesine göre yüzde 10.4'tür. Lüksemburg'ta bir öğretmenin maaşı, Türkiye'dekinin ortalama 9 katıdır.

Şimdi sormak istiyoruz: Türkiye bu rakamlarla mı çağdaş ülkelerle yarışacaktır? Türkiye bu bütçeyle mi nitelikli ve kaliteli eğitim verecektir?

Görünen köy kılavuz istemez. Eğitim ciddi bir dar boğazdadır. Bu darboğazı aşmanın yolu ise eğitime gereken hassasiyeti göstermek ve yatırımları artırmaktan geçmektedir. Aksi takdirde Milli Eğitim, beklenen hizmeti veremeyecek ve Türk Milli Eğitim sistemi yavaş yavaş çöküş dönemine girecektir.